

Cevap bekleyen bir soru: Hürşit Kültür nerede? 2 aydır haber alınmıyor!

Demokratik Bölgeler Partisi (DBP) Şırnak İl Yöneticisi Hürşit Kültür'den yaklaşık iki aydır haber alınmamaktadır. 27 Mayıs günü gözaltına alınan Kültür'in akıbetini sermaye devletinin ilgili kurumları açıklamamaktadır. İçişleri Bakanlığı Ankara'da avukatların ve sivil toplum kuruluşlarının

temsilcileri tarafından 3 Haziran tarihinde gönderilen 43 dilekçeye "görev alanımızda değil" cevabı verirken, Milli Savunma Bakanı Fikri Işık'ın belirttiğine göre İçişleri Bakanlığı bir mülkiye müfettişini konuyu araştırması için görevlendirmiştir. Ancak sözde kalan bu "araştırma"ya dair

herhangi bir açıklama yapılmış değildir. Barolar Birliği'nden İHD'ye, ÇHD'den çeşitli demokratik kitle örgütlerine, burjuva partilerinden devrimci demokrat kurumlara-hareketlere dek geniş bir yelpazede sorulan "Hürşit Kültür nerede?" sorusu hâlen cevapsız bırakılmaktadır.

s.7

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2016 / 26
15 Temmuz 2016 * 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak1.net

YIKILMAYI BEKLEYEN BİR İKTİDAR:

DİNCİ-GERİCİ AKP İKTİDARI!

Türkiye hiçbir dönem AKP iktidarı dönemindeki gibi bir yalnızlığı yaşamadı. O kadar ki bulunduğu coğrafyada Suudi gericiliği ile Katar emirliği gibi çağdışı dostları dışında bir dostu kalmamıştır.

Dinci-gerici iktidar başından itibaren bir sosyal yıkım iktidarı olmuştur. Her daim kutuplaştırıcı politika ve icraatları ile toplumun büyük çoğunluğunu karşısına almış, deyim yerindeyse topluma savaş açmıştır.

AKP iktidarı her şeyden önce toplum yarısı nezdinde meşruiyetini yitirmiştir. Meşru bir iktidar değildir. Topluma yabancılaşmıştır, amiyane bir deyimle toplumdaki kopmuştur. Varlığını ancak çıplak terörle korumaktadır.

**AKP iktidarı aslında en zayıf, en çaresiz ve aciz dönemini yaşamaktadır.
Adeta yıkılmayı beklemektedir ve yıkılacaktır!**

Dinci iktidar dışarıda çark ediyor, içeride azgınlaşıyor

s.3

NATO Varşova Zirvesi: "Savaşa hazır olun!"

s.12

Devletin "çok amaçlı" Suriyeli politikası

Ortadoğu'daki kirli savaş politikaları nedeniyle başta Suriye ve Türkiye halkları olmak üzere emekçi halklar ağır faturalar ödemeye devam edecektir.

Suruç'tan bugüne katliamlar ve korku toplumu

Savaş ve saldırganlık karşısında, katliamlar karşısında öfke birikiyor. Biriken öfke ancak ve ancak sınıf zemininde kurtuluşun yoluna akacaktır.

"Demokrasi cephesi" çağrılarını üzerine

AKP karşıtlığı ile sınırlanmış bu cephenin AKP'nin yarattığı karanlığı dağıtmak ve güç dengelerini değiştirmek gibi bir şansı bulunmamaktadır.

Yıkılmayı bekleyen bir iktidar: Dinci-gerici AKP iktidarı

Türkiye, dinci-gerici AKP iktidarının sebep olduğu, tarihinin gitgide koyulaşan en karanlık ve belirsizliklerle dolu bir döneminden geçiyor. Düzensizlik, karmaşa ve toplum ölçüsünde bir gerilim, dönemi karakterize eden diğer olgulardır. Öyle ki her şey, her an yeni bir yön alabilir.

Türkiye, bugüne kadar askeri-faşist cuntalar da dahil çeşitli iktidarlara tanık oldu. Fakat hiçbir kural, ölçü, yasa tanımayan, teamül nedir bilmeyen, anayasa ve parlamento da dahil her şeyi yok hükmünde sayan, askeri-faşist cuntalar döneminde bile tanık olunmayan, her şeyi bir "tek adam"ın, bir Cumhurbaşkanı'nın belirlediği bugünkü gibi bir rejimi görmedi.

AKP iktidarı dinci ve gerici bir iktidardır. Öte yandan o, aynı zamanda bir sermaye gücüne de sahiptir. Ne var ki bir bütün olarak sermaye sınıfına hizmet eder. En dincisi dahi sermaye dünyası için çalışan bir "hizmet hareketi"dir. Zaman zaman "limitleri" zorlarsa da bu kural değişmez.

Bu iktidar sisteme, yani emperyalist-kapitalizme kusursuz biçimde hizmet ederek, her daim emperyalizme, esasta da ABD'ye ve NATO'ya bağlılık içinde hareket ettiği için iktidara geldi. Bunca yıpranmışlığına rağmen hala iktidardaysa, bunu, çok büyük ölçüde emperyalizmin desteğini korumasına borçludur.

İslami gericilik her zaman ve her yerde kendi gerçek amaç ve hedeflerini, hem de büyük bir ustalıkla gizler. Türkiye'de de bu böyle olmuştur. Gerçek amaç ve hedeflerini ustalıkla gizlemiş, bu sayede adım adım asker-sivil tüm kurumları ile devleti ele geçirmiştir.

Bu gerici iktidarın bir şansı da karışında onu bir parça bile olsa rahatsız edecek bir burjuva muhalefetin olmayışıdır. Türkiye, tarihinin hiçbir döneminde böylesine muhalefetsiz bir durumu yaşamamıştır.

Türkiye, hâlihazırda bu iktidarı zorlayacak bir toplumsal muhalefetten yoksundur. Ki bu, dinci-gerici iktidarın en büyük şansıdır.

Bunu örgütlü bir güç olan Kürt hareketi yapabiliirdi. Ne var ki Kürt hareketinin önce devletin "Kürt açılımı", ardından da

"çözüm süreci" manevraları üzerinden içerisine girdiği macera bunu olanaksız kılmıştır. Dinci-gerici iktidar en çok bu cephede rahatlamıştır. Deyim yerindeyse en zor anlarında imdadına Kürt hareketi yetişmiştir. Haziran Direnişi ve 17-25 Aralık operasyonu sırasındaki tutumları, 6-8 Ekim Kobane direnişi ile dayanışma amaçlı serhildanları durdurma çağrıları ve son olarak 7 Haziran seçimleri sonrasındaki koalisyon görüşmeleri ve hiçbir hükmü olmayan Davutoğlu hükümetine iki bakan verme basiretsizliği, bunun en çarpıcı örnekleridir.

Fakat en büyük eksiklik, bugünkü karanlığı dağıtacak, devrimci bir sınıf hareketinin olmayışıdır.

Sonuç olarak son derece merkezileşmiş ve tüm yıpranmışlığına rağmen hala büyük bir oy desteği de olan bir iktidara karşı karşıyayız. Bu elbette ki bir güçtür, bir sermaye gücüdür ve dolayısıyla küçümsenemez. Kuşkusuz ki tüm bunlar gerçeğin sadece bir yüzüdür. Gerçeğin bir de öteki yüzü var.

DİNCİ-GERİCİ AKP İKTİDARI YOLUN SONUNA GELMİŞTİR

AKP iktidarı hâlâ önemli bir güç olsa da yolun sonuna yaklaştığı da bir gerçektir.

Dinci-gericilik büyük bir başarıyla adım adım iktidarı ele geçirdi. Ama bununla yetinmedi. Sistemin geleneksel yapısını bozan müdahalelerde bulundu, kendi anlayışını bu zeminde dizayn etmeye çalıştı. Bunu hala yapıyor. İşte bu süreç bir rejim krizine yol açmıştır ve bu rejim krizi gitgide derinleşmektedir.

İslami gericiliğe özgü takiyecilik sonuna dek süremezdi, sürmedi de. Dinci-gerici AKP, iktidar tekeliyle ele geçirdikten sonra, içeride kapitalist sınıfı, özellikle TÜSİAD burjuvazisini, dışarıda ise iktidar olmayı borçlu olduğu ABD ve batılı diğer emperyalist güçleri rahatsız eden girişimlerde bulunmaya, "limitleri aşmaya" başladı. Gerçek şu ki AKP iktidarı günümüzde efendileri nezdinde epeyce yıpranmıştır.

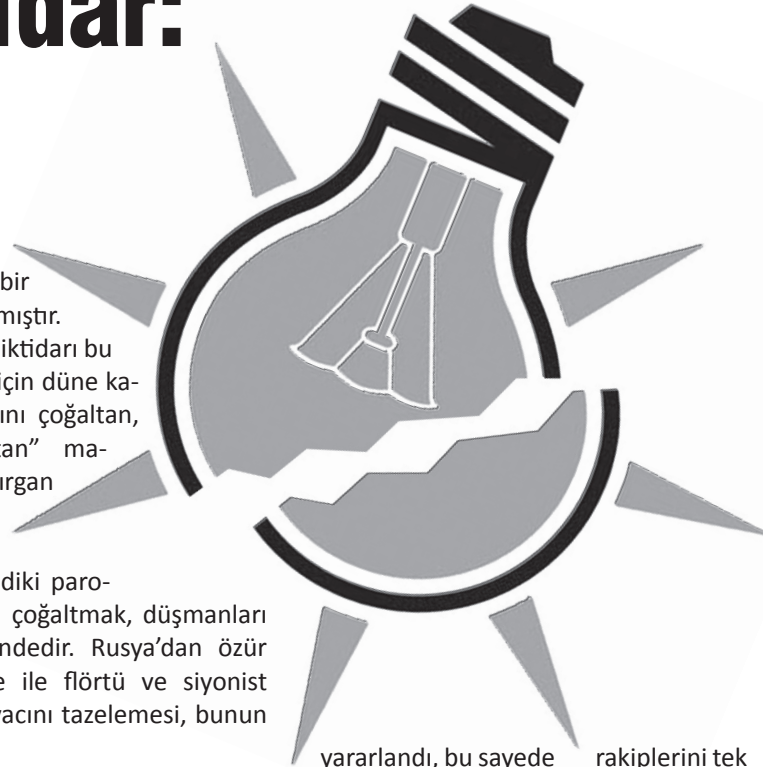
Türkiye hiçbir dönem AKP iktidarı dönemindeki gibi bir yalnızlığı yaşamadı. O kadar ki bulunduğu coğrafyada Suudi gericiliği ile Katar emirliği gibi çağdışı

destlari dışında bir dostu kalmamıştır. Dinci-gerici AKP iktidarı bu durumu aşmak için düne kadar "düşmanlarını çoğaltan, dostlarını azaltan" maceracı ve saldırgan politikasını değiştirme sinyalleri veriyor. Şimdiki parolası ise "dostları çoğaltmak, düşmanları azaltmak" şeklindedir. Rusya'dan özür dilemesi, Suriye ile flörtü ve siyonist barbarlarla izdivacını tazelemesi, bunun ifadesidir.

Dinci-gerici iktidar başından itibaren bir sosyal yıkım iktidarı olmuştur. Her daim kutuplaştırıcı politika ve icraatları ile toplumun büyük çoğunluğunu karşısına almış, deyim yerindeyse topluma savaş açmıştır. Bu kutuplaştırıcı politikaları bugün de üstelik daha da pervasızca izlemektedir. Bu nedenledir ki, toplumun önemli bir çoğunluğunu oluşturan emekçi kadınlarla, gençlerle, aydınlarla, akademisyenlerle, Kürtlerle, Alevi emekçilerle bitmek tükenmek bilmeyen bir gerilim ve çatışmanın içindedir. Bunun sonucu olarak, toplumun fay hatlarında sürekli patlayıcı maddeler birikmekte, yeni ve daha büyük Haziranlar mayalanmaktadır.

Tüm bunlarla birlikte toplumun en canlı, en direngen ve ısrarla yeni bir dönemin önünü açmaya çalışan, gelişebilecek toplumsal mücadelelere önderlik edebilecek olan bir güç odağı olarak işçi sınıfı öne çıkmaktadır. Bugün için dağıntı, örgütsüzdür, birleşik bir karakterden yoksundur, ama bir dizi alanda işgal, grev ve direnişlerle kendisini ortaya koymaktadır. Greif gibi yeni dönemin sinyallerini veren direnişlere ve Metal Fırtına gibi geleceğe umut taşıyan işçi hareketlerine tanık olundu bu aynı dönem içerisinde.

Bilindiği üzere AKP iktidarı daha yakın dönemlere kadar Kürt hareketi ve Kürt halkı cephesinde bir rahatlığa sahipti. Deyim uygunsa, tümüyle bir oyalamaca ve aldatmacadan ibaret olan "Kürt sorununda çözüm" manevraları ve bu amaçla yapılan tek taraflı çatışmasızlıklar sayesinde ayakta kaldı. Bundan

yararlandı, bu sayede rakiplerini tek tek bertaraf etti ve sonuçta tek başına iktidara yerleşti. Bu durumdan yararlanarak, Türkiye'de gitgide koyulaşan karanlık bir polis rejimi inşa etti. Demokrasi ve özgürlüklere dair ne varsa son kırıntısına kadar hepsini biçti. Ne ki bu alanda da yolun sonuna gelindi. Gelinek yerde "barış dönemi" sona ermiştir. Müzakerenin lafı bile edilemez oldu. Kürt halkı, şimdi tüm acımasızlığı ile tarihin hiçbir döneminde görülmeyen kirli, karanlık ve kanlı bir savaş gerçeği ile karşı karşıyadır. Bunun dolaysız sonucu olarak AKP iktidarı şimdi bu destekten yoksundur. Bu onu yolun sonuna yaklaştıran önemli bir başka gelişmedir.

Daha da önemlisi dinci-gerici AKP iktidarı her şeyden önce toplum yarısı nezdinde meşruiyetini yitirmiştir. AKP iktidarı meşru bir iktidar değildir. Topluma iyiden iyiye yabancılaşmıştır, amiyane bir deyimle toplumdan kopmuştur. Gelinek yerde varlığını ancak çıplak terörle korumaktadır. Tarihsel tecrübeler ve bilimsel veriler kanıtlamaktadır ki hiçbir güç, hiçbir iktidar sonuna dek çıplak terörle ayakta kalmamıştır. AKP iktidarı aslında en zayıf, en çaresiz ve aciz dönemini yaşamaktadır. Adeta yıkılmayı beklemektedir ve yıkılacaktır.

Her şey onu yıkacak, yarattığı karanlığı dağıtacak ve Türkiye'yi devrimci geleceğine taşıyacak kuvvetin, demek oluyor ki, işçi sınıfının siyasal mücadele sahnesine çıkartılmasına bağlıdır. Başka bir ifade ile devrimci bir sınıf hareketinin örgütlenmesine bağlıdır. Günümüz Türkiye'sinde en acil ve en öncelikli görev budur.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2016/26 * 15 Temmuz 2016 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Tayfun Altıntaş

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşrutiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15
Şişli / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: @kizilbayraknet
www.kizilbayrak1.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

Dinci iktidar dışarıda çark ediyor, içeride azgınlaşıyor

Dış politikada rotayı "kabadayılık"-tan "kuyruk kısma"ya çeviren dinci gerici iktidar, içine yuvarlandığı "izolasyon/itibarsızlık" çemberinden çıkmaya çalışıyor. Filistin halkını satıp Siyonist rejimle anlaşma, Rusya'nın önünde diz çökme, Mısır'ın kapılarını arşınlama, Esad yönetimiyle gizli görüşmelere başlama, Irak'la anlaşma için mesajlar verme, İran'la arayı düzeltme çabası vb. adımlar, iflası herkesin malumu olan dış politikanın sürdürülemez noktaya geldiğinin resmi ilanını aynı zamanda.

Sermaye iktidarının simgesi haline getirilen kaçak saraydaki despotun dizginlenemez hırslarına rağmen bu adımları atması ilkel/gerici zihniyetinde gerçekleşen bir değişimden kaynaklanmıyor. Yayılmacı heveslere rağmen bu çark ediş, izolasyon/itibarsızlaşma olayının hem ekonomik hem siyasi alanlarda yarattığı faturanın kuyruk kısmayı zorunlu kılmasından kaynaklanıyor.

İKTİDAR/RANT HIRSI VE RİYAKARLIK

Siyasal İslam'ın pençesine kısırılan Ortadoğu'nun sultanı olma hırsıyla hareket eden Tayyip Erdoğan'la güdümündeki AKP iktidarı, "komşularla sıfır sorun" ilkesiyle hareket edeceğini iddia ediyordu. Bu söylemin akla ziyan bir fantezi olduğu biliniyordu. Katar-Suudi Arabistan ikilisi dışında bütün komşularıyla gerilim yaşayan bu iktidar, kaderini adeta dinci terör örgütlerine endeksleyen bir sürece bağladı. Baas yönetimini yıkma, Kürt halkının kazanımlarını baltalama, Suriye'yi parçalama hedeflerine odaklı politika tam bir fiyaskoyla sonuçlandı. Ancak bu dizginsiz hırsın Suriye başta olmak üzere bölge halklarına ağır bir faturası oldu, olmaya da devam edecek.

İktidar ve rant için herkesle hırslanan, haddini aşan nutuklar çeken dinci gerici şefler, aynı rezil hevesler için 180 derece dönüş yaparken de pişkinliği elden bırak-

mıyorlar. Zira her şeyin iktidar ve ranta endekslediği yerde riyakarlık, ahlaksızlık, zorbalık tavan yapar. Tıpkı başında "düşük profilli" bir zatın bulunduğu saray kuklası AKP hükümetinin icraatlarında olduğu gibi...

HİZMET ETTİKLERİ SERMAYE İÇİN KUYRUK KISMAK ZORUNDAYDILAR

Türk burjuvazisi ve emperyalist/siyonist güçlerin desteği ile iktidar merdivenini tırmanan AKP, Ortadoğu sultanlığı uğruna bir dönem için destekçilerine "kafa tutar" gibi oldu. Özellikle İsrail karşıtı söylemin Ortadoğu halkları tarafından sempatiyle karşılandığını bilen dinci şefler, bu seremonilere özel önem verdiler. Elbette bu efenmelerin tümü sahte idi. Amaç hedefe ulaşıldıktan sonra ilişkileri "olağan" haline getirmektir. Ancak AKP şefinin sınırları zorlaması seremonilerin soruna dönüşmesine yol açtı. Rusya'nın sert burun sürtme politikası tıknefes et-

mişken, Putin yönetiminin Türk devleti-çihatçı terör işbirliğinin belgelerini BM Güvenlik Konseyi'ne sunma hazırlığında olması, Tayyip Erdoğan'la müritlerini adeta iki ateş arasında bıraktı. Ekonomik siyasi kaybın yanı sıra dış politikada alçaltıcı muameleye maruz kalan iktidarın efendileri çark etmek zorunda kaldılar. Rusya ile onlarca milyar doları bulan ticaretten sermayenin vazgeçmesi mümkün değildi.

DINCI FAŞİST İKTİDARIN TAHKİMİ İÇİN...

Dış politikada yaşadıkları sorunlar ve itibarlarının yerlerde sürünmesi iç politikadaki açmazlarını daha da derinleştirdi. Zaten rejim krizini atlatamayan dinci iktidarın, dış basıncın da artmasıyla içinde bulunduğu açmaz daha da derinleşti. Bu açmaz, dinci faşist rejimi tahkim etmeye odaklanan AKP iktidarını dün ak dediğine bugün kara demek zorunda bı-

raktı. Dış politikada belli bir rahatlamaya kavuşması durumunda, dinci iktidarın içeride daha da azgınlaşması kaçınılmaz görünüyor. Kuyruk kısma politikasına yönelişin bir nedeni sermayenin ihtiyaçlarıysa, diğeri de faşist zorbalığa dayalı iç politikada ellerini rahatlatmaktır.

Sermaye iktidarı "etrafıyla barışıyor" söylemi ortalığı kaplamışken, ilerici-devrimci güçlere, işçi sınıfına, emekçilere, Kürt halkına azgınca saldıran iktidar, ellerini rahatlatabilirse eğer daha da saldırganlaşacaktır. Devleti ele geçirmesine rağmen tetikçilik için kontra güçler oluşturma çalışmaları, dinci gericiğin daha sert daha yaygın çatışmalara hazırlandığına işaret ediyor. Hal böyleyken "dışarıyla barışıyorsunuz içeride de barışın" çağrılarının yapılması budalaca bir ödeleklikten başka bir anlam taşımıyor.

DINCI ZORBALIĞI EMEKÇİLER DURDURABİLİR

Kuyruk kısarak iflas etmiş dış politikayı değiştirmek zorunda kalanlar, içeride yasa/kural tanımaz politikayı terk etmek bir yana daha da fütursuzlaşıyorlar. Hem ekonomik-sosyal hem demokratik-siyasal hak ve özgürlükler için bu gidişata dur demek şarttır. Bunu ancak saldırıların hedefinde bulunan ilerici-devrimci güçlerle işçi sınıfı ve emekçiler başarabilir. Bu tarihsel rolü hakkıyla oynayabilmek için kitlese ve devrimci bir sınıf hareketi yaratmak için güç ve olanaklar seferber edilmelidir.

Cihatçı çetelerin davasında tutuklu kalmadı

Sermaye devleti, cihatçı çetelere desteğini bir kez daha gösterdi. İŞİD çetesine eleman ve malzeme temin eden, Ankara'daki en büyük cihatçı çetelerden Tekfirce Tatlıbal grubu üyesi 17 kişi hakkındaki davada tutuklu sanık kalmadı.

Ankara'daki cihatçı çete hakkında açılan davanın görülmesine 12 Temmuz'da Ankara 2. Ağır Ceza Mahkemesi'nde devam edildi. 10'u tutuklu 17

çeteci hakkındaki davada daha önceki duruşmada 7 kişi tahliye edilmişti.

Son duruşmada Suriye'deki çatışmada ölen Murat Targu'nun babası Nihat Targu tanıklık yaptı. Baba Targu, oğlunun 2014 yılında evden ayrıldığını belirterek, "2015 yılının Ocak ayında beni aradı ve Suriye'de olduğunu, Allah için savaştığını söyledi. Daha sonra oğlunun ölüm haberi geldi" dedi.

Duruşmada ifade veren tutuklu sanık Mehdi Tatlıbal ise, Suriye'ye gidenlerin amacının madde bağımlılığından kurtulmak olduğunu öne sürerek, bir örgütle bağlantılı olmadıklarını iddia etti.

Mahkeme heyeti, üç tutuklu sanığın da serbest bırakılması kararı verirken, cihatçı çeteye ilgili davada tutuklu sanık kalmamış oldu.

Devletin “çok amaçlı” Suriyeli politikası

Cumhurbaşkanı'nın açıklamalarıyla gündeme oturan “Suriyelilere vatandaşlık” meselesi, özellikle sosyal medya üzerinden ırkçı birçok tartışmayı beraberinde getirdi. Mevcut düzende pek çok haktan mahrum kalmış işçi ve emekçiler Suriyelilere vatandaşlık tartışmalarıyla, tam bir yanılsama içinde, mahrum bırakılmışlığın öfkelerini Suriyelilerden çıkartıyorlar.

Gerçekte, son 4-5 yıldır sayıları 3 milyonu aşan Suriyelilerin yoksul olanları (zenginlerin nasıl “hayatlarını kurtardıkları” biliniyor) ucuz iş gücü olmak, fuhuşa ve dilencilik zorlanmak, kuma olmak gibi Türkiye gerçekleri ile iç içe yaşıyorlar. Zaten bu ülkenin yoksul işçi ve emekçileriyle çoktan beri “kader ortaklığı” yapıyorlar.

Vatandaşlık meselesi ise tipik bir AKP kurnazlığıdır. Suriyeliler üzerinden Erdoğan ve AKP hep “faydacı” bir yaklaşımda bulundu. Göçe zorlanmış Suriyelilerin insani yaşam koşullarıyla hiç mi hiç ilgilenmeyen AKP, dış politikada Suriyelilerin varlığını tampon bölge amacıyla kullanmak istedi. Avrupa ile tartışmalarında da Suriyelileri pazarlık malzemesi yaptı. 3 milyar avro gelmeyince “gönderirim” tehditlerinde bulunduğu Suriyelilere şimdi başka bir faydacılıkla yaklaşıyor.

Tayyip Erdoğan, sanki Suriyeliler mezata çıkmış gibi, “Tabi alacağız, çok kalite insanlar var, biz almayalım da İngiltere mi alsın?” diyor. Devamında da “Hem biz onlardan istifade ederiz. Onlar da insani koşullarda yaşar” diye ekliyor. Zaten

onları “insan” yerine koymadığını, iç ve dış politika malzemesi olarak gördüğünü de bir nevi itiraf etmiş oluyor. Erdoğan sermaye sınıfının istemlerinin sözcülüğünü yapıyor. Bunu, Gümrük ve Ticaret Bakanı Bülent Tüfenkci de “Suriyelileri Türkiye’deki işgücüne ve ekonomiye katkı sunmaları için bir artı değer olarak düşünmek lazım” diyerek açıktan dile getiriyor.

Ekonomik amaçların bir diğer boyutunu TOKİ evleri üzerinden yapılan açıklamalardan da görmekteyiz. Ellerinde kalan TOKİ konutlarını Suriyelilere pazarlayarak yandaş sermayedarlarını mutlu etmenin hesabını yapıyorlar. Savaşın kâr elde etme konusunda maharetini çok iyi gösteren AKP bunu, başta Cizre, Sur, Nusaybin gibi Kürt kentlerini yerle bir ederek, TOKİ’ye alan açtığında göstermişti. Şimdi savaş mağdurlarından bir başka boyutuyla sermayeye yeni kazanç kapısı sağlanmaktadır. Bu ekonomik boyutun yanında Suriyelileri Kürt ya da Alevi emekçilerin oturduğu bölgelere yerleştirme planı yapılarak da başka kirliler amaçlar güdülmektedir.

Bunların dışında politik nedenlerle de vatandaşlık meselesi gündeme getirilmiştir. Zira Suriyelilere mülteci statüsü dahi verilmeden vatandaşlığa geçirmenin gerisinde, sandıktan kendisi için çıkacağını umduğu oy çokluğu olduğu aşikârdır. Bir taşla birkaç kuş vurma hesabında olan Erdoğan, aynı zamanda kendi döneminde katlanmış sömürünün, yoksulluğun, haksızlığın kurbanı olan yoksul emekçileri Suriyeli düşmanlığında

“birleştirerek” de ayrıca kendisine yönelecek tepkileri manipüle etmektedir.

Oysa emekçilerin öfkesinin hedefine konulması gereken, emperyalist savaş politikaları, gerici çetelerle kurulan kirliler ilişkilidir. Gerçeğin anlaşılması için, milyonlarca Suriyelinin neden buraya göç ettiği, neden hala ülkelerine dönemedikleri sorgulanmalıdır.

Türkiye, Suriye’ye yönelik emperyalist müdahalede önemli bir rol üstlenmiş, gerici çeteleri her yönüyle desteklese de kirliler politik hesapları tutmamıştır. Ancak Türkiye’deki milyonlarca Suriyeli hala, Suriye’deki savaşın en heveskâr tetikleyicisi Erdoğan’ın kirliler hesaplarının, planlarının, pazarlıklarının kurbanı olmaya devam etmektedir.

Gelinen yerde Türkiye “dış politikada çark” etmekte; İsrail, Rusya anlaşmaları ve ABD güdümündeki NATO Zirvesi’nde şeflere yaranmalardan görüldüğü gibi emperyalizme uşaklık daha da pekiştirilmektedir. Böylesi bir süreçte Ortadoğu’daki kirliler savaş politikaları nedeniyle başta Suriye ve Türkiye halkları olmak üzere emekçi halklar daha ağır faturalar ödemeye devam edecektir. Yapılması gereken, emekçi halkların ödedikleri bu ağır savaş bedellerinin öfkelerini birbirlerine değil, bu savaşın nedeni olan emperyalistlere ve işbirlikçilerine yöneltmeleridir. İrkçılık tuzağına düşmeden, emperyalistlerin ve sermayenin boyunduruğundan kurtulmak için birleşmelidir.

Yargı oyunu sürüyor

Hasan Ferit Gedik’in devlet-polis destekli uyuşturucu çeteleri tarafından 2013 Eylül ayında katledilmesiyle ilgili duruşmanın 26. celsesi 13 Temmuz’da görüldü. Geçtiğimiz duruşmalarda olduğu gibi bu duruşmada da davayı takip etmek için adliye önünde bekleyenler polis ablukası altına alındı.

Kartal’daki Anadolu Adliyesi’nde görülen duruşmada tanık ve sanık ifadelerine tekrar başvuruldu. Mahkeme heyeti, tutuklu sanıkların tutukluluğunun devamına ve davanın 26 Eylül tarihine ertelenmesine karar verdi.

Davada bugüne kadar herhangi bir ilerleme katedilemezken düzen yargısı tetikçilerini birer birer aklamaya devam etti. 6 Nisan 2015’te 6, 5 Ekim 2015’te 2 ve 21 Mart 2016’da 2 çeteci serbest bırakıldı. Türk sermaye devletinin arkalarında durduğunu bilen çeteciler geçtiğimiz duruşmada birbirlerine girmiş, ayrıca aileyi ve avukatları tehdit etmeye devam etmişti.

Dava sürecinde, çetecilerle ilişkisi telefon görüşmeleriyle ifşa olan polisler hakkında ise herhangi bir işlem yapılmadı. Ancak katillerin cezasızlıkla ödüllendirilmesini engellemek için adliye önünde toplananlar ise her defasında polis saldırısıyla karşılaşarak gözaltına alındı.

Bütün bunlara ek olarak düzen yargısı duruşmaya kapalı devam edilmesine karar vererek ortaya serilen çürümüşlüğü gizlemeye çalışıyor.

Yeni rapor hazırlanacak

Haziran Direnişi sırasında Ümraniye’de yapılan eylemde yaşamını yitiren Mehmet Ayvalıtış’ın katillerinin yargılandığı davanın 14. duruşması 12 Temmuz’da Kartal’daki Anadolu Adliyesi’nde görüldü.

Geçtiğimiz duruşmada açıklanan ve Ayvalıtış ile birlikte yaralanan Seyit Kartal’ı “tam kusurlu”, katilleri “kusursuz” bulan bilirkişi raporuna yapılan itiraz duruşmada kabul edilerek yeni rapor hazırlanması yönünde karar verildi.

Duruşmada Ayvalıtış ailesinin avukatları, İTÜ Ulaştırma Bölümü’nden ya da Adli Tıp Kurumu’ndan rapor alınması talebinde bulundu.

Katillerin avukatlarının itirazına rağmen mahkeme heyeti yeni rapor alınması yönündeki talepleri kabul ederek duruşmayı 26 Ekim’e erteledi.

Gerçek suçlular, Suriyelileri fırsata çevirenlerdir!

İşçi ve emekçileri insanca yaşama ve çalışma koşullarından mahrum bırakan bu düzenin temelinde fırsat eşitsizliği vardır. Bu sömürü düzeninde tüm nimetler burjuva sınıfın, yani bir avuç azınlığın hizmetine sunulmuştur. Sağlık hakkının en iyisine, yiyeceklerin ve elbiselerin en kalitelisine, ulaşım hizmetinin en güvençelisi ve en rahatına, sel, kar, deprem vb. doğal felaketselere karşı en korunaklı evlere, hatta içme suyunun en iyisine onlar sahiptir.

En çok su onların golf sahalarında, lüks yüzme havuzlarında tüketilir. Emekçilere ise "suyu dikkatli kullanın, israf olur" ikazları yapılır. En çok elektrik onların lüks villalarında, saraylarında, eğlence mekânlarında, sanayi tesislerinde tüketilir, ancak "kaçak elektrik" kullandıkları için yoksullar hedef gösterilir. Tüm bu zenginlikleri yaratan büyük çoğunluk ise emeklerinin karşılığı olarak sefalet mahkûm edilmişlerdir. Bu düzenin böyle sürmesinin, çarkların böyle dönmesinin gerisinde, kapitalist sistemin en büyük avantajı olarak emekçilerin gerçek düşmanlarını görememeleri, yaşadıkları yoksulluğun asıl kaynağının ne olduğunu bilince çıkaramamaları yatmaktadır.

Otobüs geç kaldığında hırsını otobüs şoföründen çıkararak, ambulans geciktirirken öfkesini ambulans şoförüne gösteren, trafik sıkıştığında önündeki araca küfreden, hastanede bir yakınının başına bir şey geldiğinde sağlık emekçilerine saldıran bir alginın topluma egemen olduğunu birçok örnekten görmekteyiz. Örnekler fazlasıyla çoğaltılabilir. Sağlık ve eğitim sisteminin zenginler için kaliteli hizmet veren bir sektör haline geldiği görülmez. İnsan merkezli olmayan yapılaşmanın yarattığı sonuçlar, yol açtığı "doğal felaketler" görülmez. Ancak bu ilkel düşüncesiz tarzının işçi ve emekçilere egemen olmasının nedeni sadece tek tek bireylerin suçu değil. Sistem böyle düşünülme-

si ve ezilenlerin kendilerine böyle sahte düşmanlar edinmesi için en başından itibaren sinsi bir çalışma yürütmektedir.

Tek varlıklı sınıf olan kapitalistler; öteki, alt tabaka, "ayak takımı" olan işçi sınıfı ve emekçilerin karşısına fazlasıyla sahte düşmanlar çıkarabiliyor. Bizleri sömürenler, yoksul, eşitçe bir yaşamdan mahrum kalmamıza neden olanlar o besili elleriyle, öfke ve nefret kusan o sözleriyle, kin dolu gözleriyle bizlere hep bir düşman göstermiştir, göstermeye devam etmektedir.

Şimdi ise Suriyeli göçmenler hiçbir sosyal hakkı ve iş güvencesi olmayan, insanca çalışma ve yaşama koşullarından mahrum olanlar için en büyük tehlikeymiş gibi görünüyor. Taşeron sisteminin kendisini işsizliğin, düşük ücretlerin, güvencesiz çalışmanın bir diğer nedeni olarak görmeyen kadrolu işçiler nasıl ki yanı başlarında çalışan taşeron işçilerini düş-

man belliyorsa, şimdi de buna ucuz işçi olan Suriyeliler eklendi. Çalışanlar, kapıda daha ucuza çalışmayı bekleyen, hatta çalışan Suriyelileri kendilerine rakip görüyorlar. İşsizliğin kapitalist sistemin bir sonucu olduğunu anlayamayanlar, Suriyelileri işsiz kalmalarına neden olacak yegâne sorun gibi görüyorlar. Sanki Suriyeliler gelmeden önce bu ülkede işsizlik sorunu yokmuş, milyonlarca genç insan işsiz değilmiş, herkes açlık ve yoksulluk sınırının çok çok üstünde iyi bir ücretle çalışıyormuş gibi...

Suriyelileri iç ve dış politikada bir koz olarak kullananlar elbette ki Suriyeli göçmenlere bazı ayrıcalıklar tanıyorlarmış gibi yapıyorlar. Suriyelilerin yurdunu elbirliğiyle yaşanmaz hale getirenlerin bu yaptıkları ise asıl olarak gerçekte yaşananların üstünü örtmek içindir. Resmi rakamlara göre 3 milyon Suriyeli, uluslararası antlaşmalara göre mültecilere

tanınan haklardan bile yoksun, sefalet koşullarında bir yaşam savaşı veriyorlar. Fakat bu yoksul Suriyelilerden daha iyi şartlara ve imkânlarla sahip başka Suriyeliler de bulunmakta. Ancak bunlar hiç de mülteci kamplarında tecavüze uğrayan, fuhuşa zorlanan, yahut da kalabildikleri evlerde onlarca insanla birlikte ilkel şartlarda çoluk çocuk yaşama savaşı veren, sokaklarda dilenen, hırsızlık yaptırılan yoksul Suriyeliler değil. Ayrıcalıklı olanlar ya Suriyelilerin en zenginleri ya da bu devletin Suriye'de ve içeride kullandığı tetikçileridir. Kaldı ki herhalde yaşamlarından bir nebze memnun olsalardı, kıyılara ölü çocukların vurduğu, sürekli olarak onlarca, yüzlerce göçmenin hayatını kaybettiği ölüm/göç yolculuklarını tercih etmezlerdi.

Tüm bu nedenlerden ötürü, ülkelerini yaşanmaz hale getirenlerin sadaka verircesine, Suriyelilere yardım yapar gibi yaptığı kimi uygulamalar nedeniyle Suriyelilere düşman olmak en büyük yanlıdır. Nitelikli sağlık hizmetinden ya da eğitim sisteminden parasız faydalanmak, insanca çalışma ve yaşama hakkına sahip olmak, işsizliğe son vermek mi istiyoruz? O halde tüm bu haklar için hep birlikte mücadele vermeliyiz. Bu haklarımızdan zaten Suriyeliler gelmeden önce de mahrumduk.

Unutmamak gerekir ki hiçbir zaman sahip olmadığımız haklarımızdan mahrum olmamızın gerçek sorumlusu Suriyeliler değil, Suriyelileri fırsata çevirenlerdir.

Ali İsmail Korkmaz mezarı başında anıldı

Haziran Direnişi'nde Eskişehir'de polisler ve faşistler tarafından katledilen Ali İsmail Korkmaz, ölümünün üçüncü yıldönümünde Antakya'da mezarı başında anıldı.

Ali İsmail'in ailesinin yanı sıra, yine Haziran Direnişi'nde polis tarafından katledilen Abdullah Cömert'in de anne ve babası da anmaya katıldı.

Ali İsmail'in annesi Emel Korkmaz, mezar başında "Ali'm mezun olacaktı

bu sene. Onun mezuniyetini kutlayacaktık ama ölüm yıl dönümünü anıyoruz" dedi.

Ağabey Gürkan Korkmaz ise anmada yaptığı konuşmada şunları söyledi: "Ali İsmail'i kaybettik ancak onun sayesinde milyonlarca dost edindik. Maalesef Ali İsmail aramızda değil. Ama her seferinde yanımızda olduğunuzu, bizden bir Ali İsmail alındığını ama binlerce Ali İsmail olduğunu, milyonlarca kardeşimiz

olduğunu gösterdiniz her seferinde. İyi ki varsınız, inanın bu acı katlanmasa çok zor bir acı ama bunu bir nebze de katlanabilir yapan bir şey varsa o da sizlerin yanımızda olduğunuzu görmek. Maalesef bugün söyleyecek çok fazla söz yok. Keşke Ali İsmail şu an aramızda olsaydı, akşamki türkülerini onunla söyleseydik. Onun anısına değil onunla birlikte şarkılar söyleyebilseydik. Maalesef Ali İsmail'i anıyoruz ama o ışık oldu bize."

Kürt coğrafyasında katletme ve direnme geleneği

Bu ülkede Kürt halkının her kuşağının zihnine kazınan bir devlet geleneği var. Katliamlarla, işkencelerle, baskınlarla, köy yakmalarla, tecavüzlerle, faili meçhullerle dolu bu gelenek, şimdilerde yine en vahşi haliyle sürdürülüyor. Son olarak Lice'nin yakıldığına, "kenevir yetiştiriciliği ile mücadele" adı altında halkın evlerinin bombalandığına, köylerinin boşaltıldığına, ormanlarının yakıldığına şahit olduk.

Kuşkusuz bu kenevir meselesi köy yakmanın, boşaltmanın gerçeği örtmeye yetmeyen iğreti bir kılıftır. Vurgulamak gerekir ki, bizzat devletin bilgisi dahilinde yıllardır, diğer yerlerde olduğu gibi, Kürt illerinde de uyuşturucunun ekilmesine göz yumulmuş, uyuşturucu zehriyle Kürt halkının mücadele dinamikleri yozlaştırılmak istenmiştir. Silah ve bombalar yetmediğinde böylesi yozlaştırıcı araçlardan her daim medet uman egemenlerin, Lice'de şimdi "kenevir yakmaya" kalkması hiç de inandırıcı değildir. Biliyoruz ki bu, hem Kürt hareketini "uyuşturucu üretiyor" yalanıyla karalamak hem de köy ve orman yakmaya görünür bir neden bulmanın zavalıca dışı vuruşudur.

Devlet bir kez daha imha ve inkâra dayalı Kürt politikasının "rutinini" gerçekleştirmektedir. Rutindir, zira Türk sermaye devletinin tarihi Kürt halkına yönelik türlü saldırıların örnekleriyle doludur. Her türden kirli savaş uygulamalarını yaşamak zorunda kalan Kürt halkı ve yaşam alanları bir kez daha hedef tahtasındadır. Kürt halkını katliamlarla, işkencelerle

yargısız infazlarla öldüren bu devlet geleneği, evleri yıkarak, ormanları, tarlaları yakarak da Kürde yaşam alanı bırakmak istemiyor.

DEVLET, GELENEĞİNE SAHİP ÇIKIYOR!

Bu geleneğin "çözüm" aldatmacası döneminde geride kaldığını sananlara "beyaz Toroslar" hatırlatılmıştı. Sermaye devleti gerçeğinde beyaz Torosların yerini Ranger markalı araçların alması dışında değişen bir şey olmadığı görüldü.

Tekrar koyu karanlık bir döneme girildiğini ise Diyarbakır'da ve ardından Suruç'ta patlatılan bombalar ile işaretlemişlerdi. Devamında Tahir Elçi'nin katledilmesi ise faili meçhul geleneğinin de devam ettirildiğini gösterdi. Kirli savaş yöntemlerinde "ustalaşmış" bir devlet tabii ki kayıplar politikasını da tekrar hatırlatacaktı. Bu kirli savaş politikalarının bir devamı olarak, Hurşit Külter kaybedilmek istenmekte, kendisinden 27 Mayıs'tan bu yana haber alınamamaktadır.

Devlet kirli geleneğine sahip çıktığını kadın ve çocuklar üzerinden de göstermeye devam ediyor. Ne de olsa "kadın da olsa çocuk da olsa gereği" yapılmalıydı. Örneğin Ekin Wan'ın işkence edilmiş çıplak bedeninin teşhiriyle Kürt kadınları üzerinden bir toplumu teslim almaya çalışan psikolojik savaş yöntemleri tekrar denmektedir. Tacizlerle, tecavüzlerle bu kirli yöntemler sürdürülmektedir.

Çocuklar da Kürt halkının geleceği

olarak hep hedefteydiler. Devlet Uğur Kaymaz gibi öldürmediği Kürt çocuklarını cezaevlerine göndermektedir. Cezaevlerinde çocukların türlü işkencelere, cinsel saldırılara maruz kalması da savaş konseptinin bir parçasıdır.

Kuşkusuz bu politika sadece cezaevlerinde yaşanmamaktadır. Kürt çocuklarına cinsel istismarın daha çok siyasi olduğu, asker ya da korucular tarafından gerçekleştirildiği insan hakları örgütlerinin araştırmalarında kayda geçmektedir. Psikolojik savaşın bir boyutu olarak kadın ve çocukların uğradığı cinsel istismar davaları da bundan dolayı yasal hiçbir yaptırımla sonuçlanmamaktadır.

KÜRT HALKI DA GELENEĞİNE SAHİP ÇIKIYOR!

Fiziki imha, psikolojik teslim alma, kitleler önünde karalayıcı türlü yalanlar... Tüm bunlar Kürt halkının bitmek bilmeyen direncini kırmak içindir. Ancak sonuçlar ortadadır. Kürt halkı bu ülke kurulduğundan beri inkâra dayalı politikalarla yok edilmek istenmiş, gelinen yerde önemli bir direnme geleneği yaratmıştır. Şimdi de böyle olmakta, Kürt halkı da geleneğine sahip çıkmaktadır. Cizre'de, Silopi'de, Lice'de ve diğer kentlerde insanlar katledilse, evler yıkılsa, tarih yok edilse, köyler boşaltılsa, ormanlar yakılsa, işkenceler sürse de orası Kürt coğrafyasıdır ve Kürt halkı eninde sonunda kendi kaderini tayin hakkını kullanacaktır.

"Cizre'de en az 196 kişi katledildi"

İnsan Hakları İzleme Örgütü (HRW), sıkıyönetim uygulamalarının 79 gün sürdüğü Şırnak'ın Cizre İlçesi'ne ilişkin hazırladığı raporunu yaptığı yazılı açıklama ile kamuoyuna duyurdu. Devlet güçlerinin engellemelerine rağmen hazırlanan raporda, sivillerin yaşam hakkının elinden aldığı, zorla yerinden göç ettirildiği ve özel mülklerin tahrip edildiğine yer verildi. Raporda, saldırılar süresince yaşamını yitiren insan sayısı ile ilgili nihai bir sayı elde edilmediği ancak daha önce yayınlanan raporlarda 251 insanın yaşamını yitirdiğine yer verildiği kaydedildi.

Raporda, kirli savaş süreci ile birlikte en az 338 sivilin yaşamını yitirdiği ve Cizre'de ise 14 Aralık ile 11 Şubat tarihleri arasında aralarında 11 çocuğun da bulunduğu en az 66 kişinin ateşli silahla vurulma veya havan topu patlaması sonucu, vahşet bodrumlarında ise 130 civarında insanın öldürüldüğüne yer verildi. Raporda, ayrıca hükümetin son çıkardığı yasa ile suç işleyen personelleri korumak istediğinin altı çizildi.

Ayrıca, sivil toplum örgütlerinin çalışmalarının engellendiği, hendeklerin olmadığı mahallelerde de çok sayıda sivilin öldürüldüğü, hastanelerin karargah olarak kullanıldığı, yargısız infaz ve evlerin yıkılmasına ilişkin etkin soruşturma yapılmadığı, cesetlerin yakıldığı ve uzuvlarının olmadığı, vahşet bodrumları tahliye edilirken devletin saldırı gerçekleştirdiği de raporda yer aldı.

Hasta tutsak Avcı tahliye edildi

Mide kanseri olan hasta tutsak Kemal Avcı, 11 Temmuz'da Silivri 2 No'lu L Tipi Hapishanesi'nden tahliye edildi.

Tekirdağ F Tipi Cezaevi'nden 2013 yılında savcılık kararı ile tahliye edildikten sonra Nisan 2016 tarihinde 12 yıllık cezası Yargıtay'ca onanan Avcı yeniden tutuklanarak Silivri 2 No'lu L Tipi Hapishanesi'ne götürülmüştü.

CHP İstanbul Milletvekili Barış Yarkadaş'ın Adalet Bakanı Bekir Bozdağ'a durumu iletmesinin ardından, mide kanseri olan Avcı hakkında Adli Tıp Kurumu'na sunulan sağlık raporları İnfaz Savcılığı'na verildi.

Savcılık, Avcı'nın "cezasının ertelenerek tahliye edilmesine" karar verdi.

Avukatı Şükriye Erden, karar üzerine Avcı'nın tahliye edildiğini bildirdi.

Cevap bekleyen bir soru!

Hurşit Külter nerede?

Kapitalist sistem kendini inşa ederken ve akabinde bu temel üzerinde durmaksızın palazlanırken, kullandığı harcin içerisinde işçi ve emekçilerin alınterini kattığı kadar, başta yine işçi ve emekçiler olmak üzere sisteme muhalif her kesimin kanını da akıtmıştır. Sömürü üzerine kurulu köhne sistemin bekasından gayrisi teferuatı mantığı ile kendi geleneğini yaratmış ve savaşlar, katliamlar, faili meçhul cinayetlerle özdeşleşmiştir.

Türk sermaye devletinin tarihi katliamlarla doludur. Yargısız infazlar, toplu katliamlar, gözaltında kayıplar, faili meçhul cinayetlerle dolu bu tarihin başlıca özelliği her şeyin düzenin kalıcılığına endekslenmiş olmasıdır. Türk burjuvazisi muhalif sesleri boğarak işçi ve emekçilerin sermaye düzenine karşı örgütlenmesinin önüne geçmeyi, aynı anlama gelmek üzere kendi bekasını güvencelemeyi her şeyin başında tutmuştur. Sermaye devletinin özdeşleştiği zulüm kendisiyle beraber var olagelmış, ancak bu zulüm karşısında takındığı tutumlar sınıflar mücadelesinin seyriyle de değişkenlik göstermiştir. Türk sermaye devleti, sınıflar mücadelesinin tarihinde yer alan güç dengesine göre kah yine kendi burjuva hukukuyla zulmünü aklamış, kah karşısında örgütlü bir gücün olmayışının verdiği rahatlıkla pervasızca katliamlarıyla övünmüş ya da yeri gelmiş kör, sağır, dilsizi oynamıştır. Bugün Hurşit Külter'in kaybedilmesinin ardından da üç maymunu oynamaktadır.

CEVAPSIZ SORULAR, DÖNÜLMEYEN YOLLAR...

Demokratik Bölgeler Partisi (DBP) Şırnak İl Yöneticisi Hurşit Külter'den yaklaşık iki aydır haber alınamamaktadır. 27 Mayıs günü gözaltına alınan Külter'in akıbetini sermaye devletinin ilgili kurumları açıklamamaktadır. İçişleri Bakanlığı Ankara'da avukatların ve sivil toplum kuruluşlarının temsilcileri tarafından 3 Ha-

ziran tarihinde gönderilen 43 dilekçeye "görev alanımızda değil" cevabı verirken, Milli Savunma Bakanı Fikri Işık'ın belirttiğine göre İçişleri Bakanlığı bir mülkiye müfettişini konuyu araştırması için görevlendirmiştir. Ancak sözde kalan bu "araştırma"ya dair herhangi bir açıklama yapılmış değildir. Barolar Birliği'nden İHD'ye, ÇHD'den çeşitli demokratik kitle örgütlerine, burjuva partilerinden devrimci demokrat kurumlara-hareketlere dek geniş bir yelpazede sorulan "Hurşit Külter nerede?" sorusu hâlen cevapsız bırakılmaktadır. Birleşmiş Milletler (BM) ve Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne (AİHM) yapılan başvurulardan ise henüz sonuç alınamamıştır.

Ulucanlar katliamı sırasında dönemin başbakanı Ecevit'in "İçeriye teslim almadan dışarıyı teslim alamazsınız!" sözü bugün de ilerici, devrimci, demokrat, yurtseverlere uygulanan devlet terörünün özünü oluşturmaktadır. Öncüyü

teslim almaya dönük saldırılarla beraber toplum üzerinde korku yaratılmaya ve biriken öfkenin önüne kandan bir set çekilmeye çalışılmaktadır.

Külter'in gözaltında kaybedilmesi, ne tesadüftür ki sicili bu konuda bir hayli kabarık olan sermaye devletinin 1980-2005 yılları arasında gözaltında kaybettiği 1.353 kişinin akıbetinin sorulduğu "17-31 Mayıs Kayıplar Haftası"na denk gelmiştir. Sermaye devleti, birakalım belirtilen tarihler arasında katlettiği insanların hesabını vermeyi, geçmişten bugüne sindirme politikalarında bir değişiklik yapmadığını, "beyaz Toros"larının her daim işbaşında olduğunu Hurşit Külter üzerinden ilan etmiştir. Hurşit Külter'in akıbeti sorusu karşısında ilerici demokrat kamuoyunun baskısıyla göstermelik müfettiş açıklamalarının ötesine geçmeyen sermaye devleti sırtını aslolarak sınıf hareketinin sessizliğine dayamaktadır. Kürdistan'da sürdürdüğü kirli savaş kar-

şısında toplum nezdinde başarıyla yükselttiği şoven dalgadan ve Kürt ulusal hareketinin sistem içi çözümlere bağladığı umutlardan güç almaktadır.

HESAP VERMEKTEN KAÇAMAYACAKLAR!

Evet, sermaye devletinin üç maymunu oynayarak Külter'in hesabını vermektен kaçmasının bugün için oturduğu bir zemin olabilir. Ancak ne biriken öfkenin önüne çektiği kandan set, ne tarihinde henüz hesaplaşma çanlarının seslerinin duyulmamış olmasının verdiği güven ne de işçi sınıfının bu katliamlar karşısındaki verili "sessizliği" ilelebet sürecektir.

Kapitalist sistemi kendisi ile özdeşleşen katliamlarıyla, cinayetleriyle beraber tarihin çöplüğüne gönderecek olan işçi sınıfı bugün mücadeleyi kendi hanesinde mayalamaktadır. Hesaplaşma günü her geçen gün yaklaşmaktadır. Ve o gün, burjuvazi ve onun temsilcileri tüm katliamların hesabını vermektен kurtulamayacaktır.

Ancak o güne değin, ellerimiz bu düzenin temsilcilerinin yakasında olmaya devam edecektir. Bizden aldıkları her bir can için yapıştığımız yakaları daha da güçlü silkeleyeceğiz. Daha da yüksek bir sesle soracağız bugün cevabını alamadığımız "nerede?" sorularını. Ta ki sosyalizmde bu acı soruları insanlığın belleğinden kazıyınca dek nefesimiz yettiğince haykıracağız:

Hurşit Külter nerede?

Hurşit Külter'den hâlâ haber alınamıyor

Sermaye devletinin Kürdistan'da yürüttüğü kirli savaş kapsamında 27 Mayıs günü gözaltına alındığı bilinen Demokratik Bölgeler Partisi (DBP) Şırnak İl Yöneticisi Hurşit Külter'den hala haber alınamıyor.

Gözaltına alınışının üzerinden yaklaşık iki ay geçmesine karşın, sermaye devletinin adli, idari ve kolluk birimleri Külter'in gözaltına alındığını kabul etmi-

yor. Milli Savunma Bakanı Fikri Işık geçtiğimiz haftalarda İçişleri Bakanlığı'nın bir mülkiye müfettişini konuyu araştırması için görevlendirdiğini söyledi. Ancak bakanın sözünü ettiği incelemeye dair henüz bir açıklama yapılmış değil.

BAROLARDAN ORTAK AÇIKLAMA

İnsan hakları örgütlerinin Külter'in bulunması için girişimleri sürerken, Kür-

distan'da bulunan barolar da ortak bir açıklama yaparak Külter'in akıbetinin açıklanmasını istedi. 9 Temmuz'da Bingöl'de toplanan Adıyaman, Ağrı, Batman, Bingöl, Bitlis, Diyarbakır, Dersim, Hakkari, Kars-Ardahan, Mardin, Muş, Siirt, Şırnak, Urfa ve Van baroları açıkladıkları toplantı sonuç bildirgesinde Külter'in gözaltında kaybedilmek istenmesini teşhir etti.

Ekonomik yıkım saldırısı yaşamın bütününe hedefliyor!

Kuşatmaya karşı işçi sınıfının devrimci siyasal tutumu güçlendirilmelidir!

İşçi sınıfına dönük saldırı dalgası yoğunlaşarak devam ediyor. Bunalım ve kriz süreçlerinin derinleştiği ve şiddetlendirdiği ekonomik saldırı programları birbiri ardına yasal zemine kavuşturuluyor. Sermaye için devasa kaynaklar yaratılırken, servet-sefalet kutuplaşması her geçen gün artıyor. İşçi sınıfına dayatılan kölece çalışma ve yaşam koşulları giderek pekiştiriliyor.

Çalışma yaşamını ekonomik ve sosyal haklar temelinde doğrudan etkileyen ağır saldırı süreci ve hak gaspları, yine bu temel üzerinde yükselen stratejik bir hedef ve politik bir mahiyet taşıyor.

Kapitalist ekonomilerin kronik sorunu olan kriz süreçleri, tarih boyunca kendini bir çok kez "büyük bunalım" olarak dışa vurmuş, sistemin bütününe sirayet eden ekonomik buhranlar savaş ve saldırganlığın tırmanmasına yol açmıştır. Buna paralel olarak uygulanan ekonomik programlar işçi sınıfı ve emekçilerin çalışma ve yaşam koşullarını yıkıma uğratmıştır.

'70'li yıllarda dünya genelinde girilen kriz sürecinin, yaşamın bütününe etkileyen neo-liberal politikaları gündeme getirdiği biliniyor. İçerisine girilen bunalımı aşma çabası ile devreye sokulan bu saldırı dalgası, kamusal alanın toptan tasfiyesi, eğitim, sağlık gibi en temel insani ihtiyaçların dahi kapitalist pazar ekonomisinin öngördüğü temelde piyasalaştırılması eksenine oturuyordu. Çalışma yaşamının yeniden düzenlenmesi ve esnek çalışma hükümleri, yine bu kapsamda bir çok ülkede gündeme getirilen bütünsel saldırı hamleleri olarak yaşandı, yaşanıyor. Türkiye'de 12 Eylül 1980'de devreye sokulan askeri faşist darbe, bu saldırı programının önünü açmayı hedefliyordu. Neo-liberal yıkım programlarını hayata geçirmek için gerçekleştirilen

ABD güdümlü askeri darbenin ardından gündeme alınan ekonomik yıkım paketlerini, toplumsal yaşamın kapitalist pazarın ihtiyaçları temelinde dizayn edilmesi amacıyla devreye sokulan sosyal, siyasal ve kültürel bağlamda çok yönlü hamleler tamamladı.

Bu bütünlüklü saldırı süreci, burjuvazinin güncel olarak attığı her adımın gerisinde stratejik bir siyasal akıl ile davrandığını gösteriyor. İşçi sınıfı ve emekçi kitleleri doğrudan hedefleyen ağır ekonomik yıkım programlarına eşlik eden toplumun bilincini kendi isteği ve ihtiyaçları doğrultusunda yeniden şekillendirme hamleleri bir arada yürütülüyor. Darbe atmosferinin yarattığı uygun ortam ile işçi sınıfının örgütlülükleri dağıtıldı, sendikalar kapatıldı, gerici bir propaganda eşliğinde toplumun direnme iradesi temel hedef haline getirildi, umutsuzluk ve

çaresizlik toplumun bilincine işlendi vb...

Bugün içinden geçilen süreç temel yönleriyle birlikte ele alındığında, 70'li yılların ikinci yarısında derinleşen bunalım dönemiyle paralellik taşıdığı rahatlıkla görülebilir. Kapitalist dünya sisteminin yeni bir "büyük bunalımın" içinden geçtiği bizzat burjuva iktisatçıları tarafından da ifade edilen temel bir gerçek durumunda. İflas eden şirketler, ülke iflaslarına evrilen bunalımlar, emperyalist nüfuz mücadeleleri ekseninde yaşanan savaş ve saldırganlık süreçleri bu gerçeğe işaret ediyor. Avrupa'nın sözde refah toplumlarını da içine alan ekonomik saldırı programları ile işçi ve emekçilerin ellerindeki haklar gasp ediliyor, çalışma yaşamında kuralızsızlık kural haline getirilirken, güvencesiz, esnek ve kölece çalışma hükümleri dayatılıyor. Fransa'da işçilerin, gençlerin bu saldırı yasalarına karşı haf-

talardır süren militan mücadeleleri aynı gerçeğin bir diğer yüzünü yansıtıyor.

Türkiye'de güncel olarak dayatılan ekonomik yıkım saldırıları da bu gelişmelerden bağımsız değil. Zira Kiralık İşçi Büroları'nın açılması, bireysel emeklilik sistemine geçiş, kıdem tazminatının gaspedilmesi, artan vergi soygunu, oluşturulan yeni fonlar ile yağma alanlarının çoğaltılması vb. ekonomik zeminde gündeme getirilen saldırı dalgası, Türkiye ekonomisinde derinleşen krizin faturasını emekçilere yüklemeyi amaçlıyor.

Sermayenin vurucu gücü olan AKP hükümetinin ekonomik saldırılara eşlik eden politik hamleleri toplumsal yaşamı bütünsel olarak etkileyen çok yönlü sonuçlar doğuruyor. Toplumun genelini saran gericilik atmosferini, yine toplumsal yaşamı doğrudan etkisi altına almayı hedefleyen ideolojik-politik propaganda süreci tamamlıyor. İşçi ve emekçilerin yaşamını cehenneme çeviren uygulamalar, gericilikle sersemletilen kitleler nezdinde meşru bir zemine kavuşturulmaya çalışılıyor. Sınıf ve emekçi kitlelerin edilgen tablosu üzerine inşa edilen baskı ve zorbalık uygulamaları ile sistemin ömrü uzatılmak isteniyor. Düzen, işçi sınıfının örgütlenmesinin önündeki engelleri çoğaltarak, olduğu kadarıyla sendikal örgütlülüğü teslim alarak, deyim yerindeyse yaşamın her alanında çok yönlü bir kuşatma uyguluyor.

İşçi sınıfının kendini politik olarak ortaya koymadığı koşullarda toplumsal yaşamın bütününe burjuva siyasal algı belirler hale geliyor. Bu tablonun değişmesi ise, işçi sınıfının bağımsız, devrimci sınıf ekseninde örgütlenmesine ve mücadeleye kazanılmasına sıkı sıkıya bağlı bulunuyor.

O. EKİM

DEV TEKSTİL Çukurova Temsilciliği'nden çok yönlü faaliyet

Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası (DEV TEKSTİL) Çukurova Temsilciliği bayram tatili süresinde çeşitli faaliyetler yürüttü.

MERSİN

Mersin'de tekstil işçilerinin yoğun oturduğu Çilek ve Bekirdede mahallelerinde bildiriler dağıtılarak, tekstil işçilerine seslenildi. Kıdem tazminatının gaspı, kiralık

işçilik gibi sermaye sınıfının saldırılarını içeren bildirimlerle işçilere örgütlenme çağrısı yapıldı, dağıtım işçilerin ilgisi yoğun oldu.

Mersin Serbest Bölge civarında da afiş yapıldı.

ADANA

Adana'da Çakmak Caddesi'nde "Hakkını yedirme! DEV TEKSTİL'e üye ol!" şiarlı bildiriler dağıtıldı.

Ayrıca 10 Temmuz'da İşçilerin Birliği Derneği Adana Temsilciliği'nde işçi toplantısı yapılarak son dönemdeki hak gaspları hakkında bilgilendirmelerde bulunuldu. Asgari ücretten yapılacak kesintiler ve adaletsiz vergi sistemi anlatıldı. Sunumda örgütlenme modelleri, ve sendikalar üzerine konuşularak, ortak talepler etrafında birleşme vurgusu yapıldı.

Greif işçisi Eylül için kırmızı çizgilerini belirlemeli!

Hadımköy Greif işçilerinin işgal ve örgütlenme süreci örnek alınarak şimdiden fiili meşru mücadele hattı üzerinden yol yürünmeli, taleplerin kabul edilmemesi durumunda ise "işgal, grev, direniş!" hattı uygulanmalıdır. Bu güç ve irade Greif işçisinde vardır.

Amerikan tekeli Greif ile DİSK Tekstil arasındaki 2016-2018 toplu iş sözleşmesi süreci Eylül ayında başlıyor. Hadımköy Greif işçilerinin 2 yıl önceki örgütlenme ve işgal süreci, sınıfın gücünü açığa çıkarmış, 3 fabrikada sendikal kazanım ve tüm işçilerin kadroya alınmasını sağlamıştır. Taşeronluğun kaldırıldığı Sultanbeyli Greif'te ise süreç en başından beri hem sendika cephesinden hem de Greif yönetimi cephesinden sıkıntılı geçmektedir. Hadımköy işçilerinin mücadelesi sonrası Sultanbeyli işçilerine verilen sendika ve kadro hakkı, başka haklar için işçilerin beklentilerini arttırmış ise de bu iki yıl göstermiştir ki şartlar iyileşmek bir yana daha da kötüye gitmiştir.

Sultanbeyli'de işçilerin taşeronda iken aldığı ücretler bu dönem daha da düşmüştür. Asgari ücretin 1.300 TL olması ise yıllardır makineci olarak çalışan işçilerin reel maaşlarını iyice düşürmüştür. Geçmiş dönemde işçiler kişi başı günde 50-55 çuval dikimi yaparken, bugün bu sayı 70'lere kadar çıkartılmıştır. Bu duruma tepki gösterenler ise ya yer değiştirme ile yıldırma politikalarına maruz kalmış ya da işten çıkartılmışlardır. İlk dönem kadrolu olmak iş güvencesi olarak görülürken bunun böyle olmadığı işçiler tarafından anlaşılmıştır. Bugün Sultanbeyli Greif'te düşük ücret, yoğun çalışma ve baskılar vardır.

İşgal eylemi Greif sermayesini ve sendikal bürokrasiyi o kadar korkutmuştur ki bu eylemin işçiler üzerindeki etkilerini

silme için yönetim ve sendika 2 yıldır canhıraş çalışmaktalar. Ama Greif'te bir türlü, o istenen dikensiz gül bahçesini yaratamadılar. Bu 2 yıl boyunca işçiler çalışma koşullarına karşı çeşitli adımlar attılar. Bunlar bazen bireysel tepkiler oldu, bazen de toplu üretim durdurular yaşandı. Sendika bu zamana kadar işçilerin her hak talebine "Eylül'ü bekleyin" diyerek cevap verdi. Ama işte Eylül ayı gelmek üzere... Görünen o ki DİSK Tekstil Sendikası hâlâ bir adım atmış değil ya da atıyorsa da bunlar, işçilerden habersiz, kapalı kapılar ardında satış sözleşmesi imzalama adımlarıdır.

Greif işçileri hem işgal döneminden hem de bu 2 yıldaki süreçlerinden kazandıkları deneyimleri ve yönetim ile sendikanın oynadıkları oyunlar üzerinden dersleri iyi süzmeli, sözleşme dönemine güçlü bir hazırlık yapmalıdırlar. 2 yıl önce işçilere sorulmadan imzalanan sözleşme ile Greif işçileri birçok haktan mahrum çalışıyorlar. Ücretler asgari ücret düzeyine kadar düştü. İş güvencesi ortadan kalktı. İşçiler bu sorunları göz önünde bulundurmalı, son dönem yasalaşan ve yasalaşmayı bekleyen sınıfa dönük saldırıları (kiralık işçilik, kıdem tazminatının gaspı, Bireysel Emeklilik Sigortası vb.) hesaba katarak, sözleşme için kırmızı çizgileri belirlemelidirler.

Bugün açlık sınırının 1.800 TL, yoksulluk sınırının yaklaşık 4.400 TL olduğu düşünülürse, Greif'te işçilerin ücretlerinin açlık sınırında bile olmadığı görüle-

cektir. **Ücretlerin insanca yaşanabilecek bir düzeye yükseltilmesi** temel talep olmalıdır. Geçmiş sözleşmede 4 ikramiye verileceği yazarken, ikramiyeler 21 gün üzerinden olduğu için 4 ay değil, 3 aylık ikramiye verildi. Bu sözleşmede diğer talep ikramiyelerin **30 gün üzerinden 4 ikramiye** olarak değiştirilmesi olmalıdır. Her toplantıda kadın işçilerin sürekli dillendirdiği ve sendikanın öyle bir haktan haberimiz yok dediği **kreş hakkı** bu sözleşmede temel bir talep olarak yer almalıdır. İşyerinde yönetimin sürekli arttırdığı baskılara karşı önleyici talepler ve **iş güvencesini** sağlayacak talepler netleştirilmelidir.

Tabii bu sürece hazırlık, bütün işçilerin söz haklarının olduğu **TİS komiteleri** oluşturularak yapılmalıdır. TİS komiteleri, taslak hazırlıklarını düzenli toplantılar örgütleyerek, bütün işçileri bilgilendirerek ve işçilerin fikirlerini alarak yapılmalıdır. Sözleşme Greif'in 3 fabrikasında birden imzalanacağı için her fabrika kendi komitelerini oluşturmalı ve ortak bir mücadele hattı çizilmelidir. DİSK Tekstil Sendikası'nın kirliliği hesaba katılmalı ve satış sözleşmesine imza atmaması için sürekli denetlenmelidir. Hadımköy Greif işçilerinin işgal ve örgütlenme süreci örnek alınarak şimdiden fiili meşru mücadele hattı üzerinden yol yürünmeli, taleplerin kabul edilmemesi durumunda ise "İşgal, Grev, Direniş!" hattı uygulanmalıdır. Bu güç ve irade Greif işçisinde vardır.

Altherm işçileri patronun kapısına dayandı

Gasp edilen haklarını istedikleri için işten atılan ve 2 Haziran'dan bu yana fabrika önünde direnişlerini sürdüren Altherm işçileri, 12 Temmuz'da bir kez daha patronun kapısına dayandı.

Altherm patronu Ümit Özcan'ın Altunizade Mahallesi'ndeki Yeşilköy Sitesi'ndeki evinin önüne giden Altherm işçileri, haklarını istediler. İşçiler "Altherm Klima sahibi Ümit Özcan 5 aydır haklarımızı vermiyor! Direne direne kazanacağız!" yazılı ozalit açtılar.

MİB üyelerinin de destek verdiği eylemde, Altherm işçileri gün boyunca patronun evinin önünde bekleyişlerini sürdürdüler.

İşçilerin eyleme başlamasından bir süre sonra gelen polisler GBT dayatmasında bulundular.

Öte yandan, bir grup Altherm işçisi de fabrika önündeki direnişi sürdürdü.

TOMİS'TEN ZİYARET

Tüm Otomotiv ve Metal İşçileri Sendikası (TOMİS) Kocaeli Şubesi de 13 Temmuz'da direnişçi işçileri ziyaret etti. Ziyarette direnişe dair işçilerle sohbetler edilirken yapılan eylemler ve mücadele süreci üzerine konuşuldu.

Ziyaret sırasında Altherm Klima patronu Ümit Özcan direnişçi işçilerle bir görüşme gerçekleştirdi. Görüşmede direnişçi işçiler haklarının tamamı alınincaya kadar direnişi sürdüreceklerini ve eylemlerini daha da arttıracıklarını ifade ederek kararlılıklarını ortaya koydular.

"Sesimizi bastıramazsınız!"

AVON işçileri, direnişlerinin 50. gününde (11 Temmuz), Gebze depo önünden kararlılıklarını bir kez daha ilan ettiler. AVON direnişçileri, "Bitmedi daha direnişimiz sürüyor. AVON depoda hukuksuzluklar bitene, sendika kabul edilene dek sürecek" diyerek seslerini hiçbir şeyin bastıramayacağını ifade ettiler.

Direnişçi işçiler, AVON kurumsal yöneticileriyle görüşme talep ettiler. Taleplerinin ciddiyetsizlikle karşılandığını belirten direnişçiler, depodaki dolaplarında kalan eşyalarını almayı defalarca istemelerine rağmen bir yanıt alamadıklarını söylediler.

Kamu Emekçileri Forumu'nun düzenlediği kamp üzerine...

Kamu Emekçileri Forumu, yaklaşık 2 yıldır çalışmalarını yürütmektedir. Bu iki yıllık süre içinde forum, kamu emekçilerinin temel ve güncel sorunlarını ele alan gündemleriyle her ay düzenli olarak toplanmıştır. Toplantılar sosyal medya üzerinden afiş vb. araçlarla kamu emekçilerine duyurulmaya çalışılmıştır. Forum, Alevi dernekleri ve Eğitim-Sen'in birlikte düzenlediği, 9 Şubat, "Laik, Bilimsel, Anadolinde Eğitim ve Demokratik Yaşam İçin Dayanışma ve Birlik Mitingi"nin Maltepe'de yapılacak olmasına müdahale etmiştir. Mitingin Kadıköy'de yapılmasına etki etmiştir. Forum bileşenleri, 2015 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde Kadıköy'deki kadın yürüyüşüne katılmayarak, Galatasaray Lisesi'nin önünde basın açıklaması yapmıştır.

Kamu Emekçileri Forumu, yaklaşık son altı aydır "Kamu Çalışanları Birliği"ni kurma çalışmalarını gündemine almış bulunmaktadır. 9 Nisan'da Gaye Yılmaz'ın katılımıyla kamu emekçilerine yönelik saldırıların ele alındığı bir panel gerçekleştirilmiş ve panele 70 civarı kamu emekçisi katılmıştır. 28 Mayıs'ta Bakırköy Meydanı'nda yapılan "Laik Eğitim ve Laik Yaşam" mitinginde hem 1 Mayıs Bakırköy kararını teşhir eden hem de kamu emekçilerinin öncülerini saldırılara karşı birleşmeye çağıran "Kamu emekçilerinin öncü birliğini kurmak için görev başına!" başlığıyla bir bildiri dağıtılmıştır. Nihayetinde Kamu Çalışanları Birliği tartışmalarının, düzenlenecek bir kamp aracılığıyla belirginlik kazanması kararı verilmiştir.

Kamp planlaması yaklaşık 1 ay öncesinden yapılmıştır. Bu süreçte sosyal medya aktif olarak kullanılmış ve tek tek kişilere ulaşılarak kampa katılımları sağlanmıştır. Forum bileşenleri, kamp gerçekleşinceye kadar sürekli iletişim halinde olmuştur. Bununla birlikte kampın afiş vb. araçlarla yaygın tanıtımı yapılamamış, bu kısmı eksik bırakılmıştır.

Kampın ilk günü "**Dünyadaki sendikal anlayışlar ve örgütlenme modelleri**" başlığıyla gerçekleşen sunum, zengin içeriğiyle dikkat çekti. Sunumun ilk kısmında kapitalizmin temel yasaları, Ludist Hareket, Çartizm, Amerikan sendikacılığı, Robert Owen gibi ilk sendikacılık örneklerine ve 1940'larda Avrupa'da ortaya çıkan Hristiyan sendikacılığına değinildi. Sunumun ikinci kısmını Osmanlı ve Türkiye'de kapitalistleşme ve sınıf mücadeleleri oluşturdu. Zengin ve çarpıcı örneklerin ortaya konulduğu sunumda tarihsel konuların ağırlığı nedeniyle asıl

konunun ihmal edildiğine yönelik bazı eleştiriler geldi. Bununla birlikte sunum başarılı bulundu. Bu sunumun tartışma kısmında ücret ve meslek sendikacılığı ile reformist sendikacılığın ortaya koyduğu kötü pratiklere bazı örnekler verildi. Burada sendikalara hakim olan anlayışların aynı zamanda sendikalara rengini verdiği, onun çizgisini belirlediği ve sendikalardaki gerilemenin onlara hakim olan anlayışların gerilemesinden bağımsız düşünülmemeyeceği ifade edildi. Mevcut tıkanıklığın devrimci sınıf sendikacılığına dayalı mücadele ile aşılabacağı vurgulandı.

Kampın ikinci günü, "**Dinsel gericilik ve kamudaki yansımaları, dinsel gericiliğe karşı yaklaşımlar**" başlığı altında gerçekleştirilen sunumda, dinsel gericiliğin emperyalizmle olan ilişkisi üzerinde özellikle duruldu. Dinin tanımının yapıldığı ve tarihsel gelişimine kısaca değinilen sunumda, kamu alanında, özellikle de okullarda gerçekleşen gericileşmeye dönük açıklamalar yapıldı. Burada dincilerin kapitalizmin dışında kurumlara sahip olmadıkları, tam tersi, kapitalizmin kurumlarını farklı isimler altında maskeleydikleri ifade edildi. Sunumun tartışma kısmında dinsel gericiliğin sınıf ilişkilerinden bağımsız düşünülmemeyeceği özellikle vurgulandı. Dinsel gericiliğin emekçilerin ekonomik ve sosyal haklarına yönelik

saldırıları el ele gittiği özellikle belirtildi. Dinsel gericilikteki yükseliş ile kadına yönelik şiddet ve baskının artması arasındaki ilişki de ortaya konuldu.

Sunumun ardından Altınoluk'ta düzenlenen 2 Temmuz anmasına katılan Forum bileşenleri buradan Altınoluk Şahindersi Kanyonu'na bir gezi düzenledi. Akşam da çeşitli sosyal aktiviteler gerçekleştirildi, oyunlar oynandı ve hallerler çekildi.

Kampın üçüncü günü "**Kamu hareketinin sorunları ve örgütlenmesi çerçevesinde kamuda öncülerin birliği sunumu ve tartışması**" gündemiyle toplanan forum, canlı tartışmalara sahne oldu. Sunum kısmında öncülerin bir araya gelmesinin, saldırılar karşısında kamu emekçi hareketine öncülük edecek birliğin bir ihtiyaç ve zorunluluk olduğu vurgulandı. Başta Metal Fırtına (Bursa'da başlayıp Gebze vb. sanayi merkezlerine yayılan ve özellikle büyük metal fabrikalarında gerçekleşen eylem ve grevler) olmak üzere bir dizi eylemde öncülerin oynadığı role dikkat çekildi. Buradaki tartışmalarda özellikle kamudaki saldırıların yoğunluğuna rağmen kamu sendikalarının yetersizliklerine vurgu yapıldı. Bununla birlikte oluşturulacak olan birliğin sendikaların yerini doldurmak gibi bir misyonunun olmadığı, birliğin, kamu emekçilerine yönelik saldırıları ve

bu saldırılara karşı nasıl bir mücadelenin yürütülmesi gerektiğini ortaya koyacağı ve gücü oranında da bu saldırılara karşı fiili-meşru mücadele çizgisi temelinde mücadele edeceği vurgulandı.

Birlik, birincisi, bileşenlerin bulunduğu sendika şubelerinde birlik birimleri aracılığıyla şubelerdeki çalışmalara yön vermek ve güçlendirmek, ikincisi de kamu emekçilerinin toplamda yaşadığı önderlik boşluğunu doldurarak, kamu emekçileri hareketine devrimci sınıf perspektifiyle müdahale etmek olan iki temel görev tanımlaması yaptı. Kamu emekçi hareketinin kendi tarihinden örneklerle TÖS ve TÖB-DER'den '90'lı yıllarda devrimci kamu emekçilerinin kurduğu birlik çalışmalarına ve daha sonra KESK'te yaşanan tıkanmayı aşmak için 1998-2002'de kurulan şubeler platformuna değinilerek tarihin öğretici olduğu vurgulandı. Saldırıların yoğunlaştığı ve mücadelenin tıkanıldığı dönemlerde, öncülerin kurmuş olduğu birlikler, mücadelenin önünü açmış, karanlığı dağıtan bir misyon oynamıştır. Tarihin bize miras bıraktığı gibi ancak inisiyatifli, ısrarcı, uzun soluklu ve hedefli bir çaba sonucunda kamu emekçi hareketindeki tıkanıklık aşılabılır ve harekete yön verilebilir.

SOSYALIST KAMU EMEKÇİLERİ

Park Termik'te TİS bilmecesi!

AKP hükümeti döneminde servetine servet katan sermaye gruplarından birisi olan Ciner Holding'e ait Park Termik maden işletmesinde, son aylarda sonu olmayan bir Toplu İş Sözleşmesi (TİS) süreci yaşanıyor. Şubat sonu başlayan sözleşme görüşmeleri hem sendika cephesinden hem de patron cephesinden düzenlenen ayak oyunları ile içinden çıkılmaz bir duruma gelmiş bulunuyor.

Bir önceki TİS sürecinde de görüşmeler tıkanıklık ile sonuçlanmış, sonrasında öncü maden işçilerinin sendikayı baskı altına alması sonucunda Türkiye Maden İşçileri Sendikası greve gitmek zorunda kalmıştı. Ancak grev, yine Ciner Holding'e ait olan maden ocağının yanındaki termik santral işaret edilerek, sermaye devleti tarafından yasaklanmıştı. Yasaklanan grev sonrası ise maden işçileri açlığa itilmiş, yaklaşık 30 öncü maden işçisi de işten çıkartılmıştı.

Şubat 2016'da başlayan ve Mayıs ayında tıkanıklık ile sonuçlanan TİS öncesinde ise Park Termik'te patron-sendika işbirliğiyle birçok hak gaspına imza atıldı.

Yaklaşık 1 yıl önce, sendika-patron ortak anlaşması sonucu maden işçilerinin ikramiyeleri sosyal yardımlara dahil edildi. Böylelikle, kanunda belirtilen "en az 2 asgari ücret" ibaresine ikramiyeler de dahil oldu ve diğer sosyal haklar gasp edildi. (HEMA'da grev sonrasında Yüksek Hakem Kurulu heyetine göre sosyal yardımlar ve ikramiyelerin 2 asgari ücretin dışında tutulması zorunludur.)

Bunun yanı sıra "kiralık işçilik" Park Termik'te yıllardır devam eden uygulamaların başında geliyor. Türkiye'nin birçok madenci kentinden göç alan Park Termik'te patron maden işçilerine tazmi-

nat ödememek için 1 yıllığına "sözleşmeli" işçi olarak emek sömürsüne devam ediyor.

TOPLU İŞ SÖZLEŞMESİ ÖNCESİNDE "KIRMIZI ÇİZGİLER" BELİRLENDİ!

Bir yanda sömürü ve baskılar devam ederken, diğer yanda da başlayan TİS görüşmesi ve sonrasında yaşanan belirsizlikler maden işçileri açısından sonu belirsiz bir yolun başlangıcı oldu. Şubat ayının sonunda başlayan görüşmeler öncesinde 24 Ocak'ta Park Termik işçilerinin belirlediği "kırmızı çizgilerin" bugün ne kadar değerli olduğu bir kez daha gün yüzüne çıktı.

24 Ocak'ta *Yeraltından Sesler Platformu* üzerinden yayınlanan 5 maddelik kırmızı çizgiler şu şekildedir:

- 1- **İkramiyeler sosyal yardımların dışında tutulacak.**
- 2- **Günlük yevmiyelerde yeni asgari ücret baz alınacak.**
- 3- **Sosyal yardımlar asgari ücretin dışında tutulacak.**
- 4- **Yıllık ücretli izin günleri korunacak.**
- 5- **İşyerinde baskılara karşı ciddi bir tutum sergilenecek, TİS görüşmelerinde bu tutum korunacak.**

Daha TİS başlamadan önce belirlenen bu taleplere, bugün patron saldırıya devam ediyor.

Türkiye Maden İşçileri Sendikası'nın ihaneti sonucu Soma'da İmbat ve Soma Kömürleri maden ocaklarında imzalanan TİS, diğer maden patronlarını da aynı şekilde saldırmaya yöneltti.

Soma'da imzalanan ihanet belgesi ile "en az 2 asgari ücrete" sosyal yardımlar ve ikramiyeler dahil edilmiş, ücretli izin

günleri düşürülmüştü.

Soma'da devam eden süreç ile bugün Park Termik'te devam eden sürecin hiçbir farkı yoktur. Soma'da da hiçbir işçiye, hatta hiçbir sendika delegesine açıklamada bulunmayan Maden-İş Sendikası bugün Park Termik'te de aynı yolu izlemektedir.

4 kez Park Termik yöneticileri ile oturulmasına rağmen, şeffaflıktan uzak bir sendikal çizgi çizilmiş, sonucunda ise arabulucu sürecine gidilmiştir. Sendikaya yapılan tüm basınçlara rağmen sendika cephesinden arabulucu tutanakları hala açıklanmış değil.

HEM SENDİKA HEM PATRON İŞÇİLERİ ABLUKA ALTINA ALDI!

Toplu İş Sözleşmesi devam ederken hem sendika hem de patron Park Termik işçilerine karşı baskılarını yoğunlaştırdı.

Geçmiş grevin yaralarını hala üstünden atamayan Park Termik madencilerine karşı psikolojik bir savaş başlatan patron, işyerinde usta ve usta yardımcılara verdiği "primler" ile işçi birliğini bölmeye yönelik adımlarını uygulamaya soktu. Usta ve usta yardımcılarının bu prim karşılığında görevi ise işyerinde birliği güçlendirenleri patrone şikayet etmekte. Bu yolla patron işçi birliğine yönelik ilk saldırılarını başlatmış oldu.

Devam eden süreçte, işten atma saldırısını devreye sokan Park Termik yönetimi 100'den fazla maden işçisini "emre itaatsizlikten" işten çıkardı.

Tüm bunlar olup biterken, hatta 3 sendika delegesi bile işten çıkarılmışken Maden-İş Sendikası'nın temsilciliğinin kapalı olması ise, Maden-İş'in sendikal

bürokrasi bataklığına yukarıdan aşağıya kadar toptan batmış olmasının en büyük göstergesiydi.

Tüm bunlara ek olarak, seçildiği günden bu yana Park Termik'e uğramayan Türkiye Maden İşçileri Sendikası Genel Başkanı Nurettin Akçul'un son bir ayda Park Termik'e gizlice gelerek, sadece sendika şube yöneticileri ile görüşüp hemen işyerinden ayrılması da ihanet adımlarının hızlandığının bir göstergesidir.

SALDIRILARIN PANZEHİRİ İŞÇİ BİRLİĞİ!

Madenlerde TİS süreçleri, diğer sektörlerle nazaran daha sessiz ve kapalı kapılar arkasında gerçekleşir. Bunun birçok nedeni olmakla birlikte, en önemli nedenlerinden biri sendikal alandaki tekelleşme ve görece sendikalaşmanın giderek azalmasıdır. Bu yüzden madenci kendisi adına dayatılana mahkûm kalmakta, hakkını aradığında ise karşısına yasaklarla devlet çıkmaktadır. TİS ise sadece ücret pazarlığı olarak sürmekte, işçilerin çalışma şartları ve sosyal hakları ise gündeme hiç gelmemektedir.

Hal böyle olunca, sendikal bürokrasi, devletten aldığı güçle masada maden işçisini sermayeye satmaktadır. Satış sözleşmelerinin her biri sermayenin kârlarına kâr katarken, yasalarca tanınmış hakları bile ellerinden alınıp "daha fazla üret" baskısı altında kalan işçilere kölelik dayatılmaktadır.

Maden işçilerine saldırıların panzehiri işçi birliğidir. Maden işçilerinin birliği bütün bu sömürü çarklarını kırıp parçalayacaktır. Park Termik işçileri karşılarında birleşen patron, devlet ve sendikal bürokrasiye karşı kendi birliğini yaratmak zorundadır. Yeraltı ve yerüstü işçilerinin birliğinin sağlanması zorunlu hale gelmiştir. Sendikal bürokrasinin sermayeden yana olan tavırları, bir gece ansızın imzalanan satış sözleşmesiyle son bulmadan, Park Termik işçisi söz, yetki ve kararı ellerine almalıdır. Torba yasa ile birlikte geçen 2 asgari ücret hakkının ikramiyeler dahil edilerek gasp edilmesine, yerüstü işçilerine verilen düşük zamlara, talepler karşısında işten atma saldırısı yapan patrona, Park Termik yeraltı ve yerüstü işçilerini patrona peşkeş çeken sendikal bürokrasiye karşı birleşme olmadan kazanma da olmayacaktır.

Yaşasın Park Termik işçilerinin birliği!

Kahrolsun sendika ağaları!

YERALTINDAN SESLER

NATO Varşova Zirvesi: “Savaşa hazır olun!”

8-9 Temmuz'da NATO Varşova Zirvesi gerçekleştirildi. Bir saldırı, savaş ve iç savaş örgütü olan NATO buna uygun kararlar almaya bu zirvede de devam etti.

Emperyalistler tarafından ilk kurulduğu günden beri savaş ve saldırganlıkta sınır tanımayan, Sovyetler ve sosyalizm tehdidine karşı açık-gizli savaş yürüten, kontr-gerilla faaliyetleri örgütleyen, darbeler düzenleyen, işgallere kalkışan, dünyayı kendi çıkarları için parsel parsel bölüp, yakan ve yöneten bir kirli savaş örgütü var karşımızda. Soğuk savaş demagoglarıyla onlarca yıl yürüttüğü bu faaliyetlere “savunma” adı veren kanlı bir örgüt. ABD öncülüğünde toplanan bu örgütün bugün için temel hedefi elbette ki Rusya. Çünkü hegemonya savaşında ABD'nin karşısına önemli bir güç olarak Rusya çıkıyor. Yine Rusya Ortadoğu'da, Doğu Avrupa'da ve Asya'daki hesaplarını bozabilecek güç olarak öne çıkıyor. Elbette bunu kendi emperyalist çıkarları için yapan bir güç.

ZİRVEYE KATILIM

Varşova'daki zirve 18 ülke başkanı/cumhurbaşkanı, 21 başbakan, 41 dışişleri bakanı ve 38 savunma bakanının katılımıyla gerçekleşti. Yani savaş hazırlıkları NATO üyesi ülkeler tarafından fazlasıyla önemseniyor.

NATO'ya üye olmayan ülkelerden olan Gürcistan, Ukrayna ve Afganistan da zirveye katıldı. Bir NATO zirvesinin ilk kez bir Doğu Avrupa ülkesinde, Polonya'da yapılıyor olması da tesadüf değil. Katılımları ve zirvenin yerini belirleyen ise zirvenin en temel gündemi olan ABD ve NATO ülkelerine karşı Rusya 'tehdidi'.

Ayrıca zirveye BM, AB, Uluslararası Para Fonu (IMF) ve Dünya Bankası (DB) temsilcilerinin de katılıyor olması zirvede alınan kararların ekonomik boyutlarını ve sistemin güvenliğinin iktisadi ilişkilerden ayrı ele alınmadığını gösteriyor.

Rusya'nın ABD başta olmak üzere NATO üyesi ülkeler için bir tehdit olarak algılanması çok doğaldır bu yüzden.

VARŞOVA ZİRVESİ'NİN ÇAĞRISI: SAVAŞA HAZIR OLUN!

Zirve öncesinde bir dizi adım atan NATO savaş hazırlığını zaten yapmaktaydı.

Şubat'ta ve Haziran'da gerçekleştirilen toplantılarla planlar şekillendirip Varşova'da savaş çağrısını zirveye taşıma derdindediler.

Son NATO zirvesi de göstermektedir ki, emperyalist sistemin güç dengeleri gitgide bozulmaktadır. Sistem, yaşadığı kriz ve bunalımları aşmak için savaş ve saldırganlık politikalarını her geçen gün tırmandırmaktadır.

Mayıs ayında Romanya'ya NATO'nun "Aegis" roket savunma sistemi konuşlandırılmıştı.

Yine Mayıs ayı içinde Gürcistan'da bulunan Vaziani üssünde Gürcistan, ABD ve İngiltere, "Noble Partner 2016" adı verilen ortak bir tatbikat düzenlemişti.

Haziran başında Baltık Denizi'nde "Baltop" deniz kuvvetleri manevrası yapılmıştı.

Yine Haziran'da Polonya'da 31 bin NATO askerinin katıldığı "Anakonda" kara savaşı manevrası gerçekleştirilmişti.

Zirve öncesinde gerçekleşen Dışişleri Bakanları düzeyindeki NATO toplantısında konuşan NATO Genel Sekreteri Stoltenberg, NATO'nun saldırı timlerinin sayısının 40 bine çıktığını, bunların içerisinde de 5 bin askerden oluşan "Mızrak Ucu" timlerinin bulunduğunu söylüyordu.

NATO Avrupa Müttefik Kuvvetleri Başkomutanı General Curtis Scaparrotti, Rusya'nın "tüm uluslararası normlara meydan okuyan saldırgan" bir tutum içinde olduğunu iddia ederek İtalya ve Almanya'daki ABD'nin 2 taburunun yanısıra üçüncü taburunun da Avrupa'da hem de Rusya yakınlarında konuşlandırılması gerektiğini açıklıyordu.

NATO Artan Güvenlik Sorunları Birimi Genel Sekreter Yardımcısı ve eski sözcü Jamie Shea, "Bu toplantıda (Varşova Zirvesi) Romanya, askeri eğitim tesisleri kurulmasını teklif ediyor ki bu tesis aynı zamanda acil durumlarda bir askeri birliğin konuşlandırılmasına da yardımcı olur.

Romanya aynı zamanda geçtiğimiz günlerde avcı uçaklarına karşı füze savunma sistemini de faal hale getirdi. Ayrıca Karadeniz'deki donanma gücümüzü nasıl güçlendireceğimize bakacağız" dedi.

Bütün bu açıklamalar değişik ağızlardan geliyor ama hepsinin ortak mesajı: "Savaşa hazır olun! Çünkü biz savaşa hazırlanıyoruz!"

ALINAN KARARLAR

- Zirvenin de yapıldığı ülke olan Polonya'ya bin ABD askeri, Baltık ülkelerine ise ilave dört tabur konuşlandırılması kararı çıktı. ABD Silahlı Kuvvetleri Polonya'da bir merkez ofise sahip olacak. Kanada Letonya'da, Almanya Litvanya'da, İngiltere de Estonya'daki taburlara komuta edecek.

- Önümüzdeki aylarda en az 4.000 askerin bölgede konuşlandırılması öngörülüyor. Ukrayna'nın asker talebi ise şimdilik askeri destek dışında her türlü siyasi, ekonomik destek verileceği sözlerle ertelendi.

- Bu zirve ile birlikte Afganistan da ABD'den sonra NATO'da kalma kararı aldı.

- Avrupa'daki NATO üyesi ülkelerin "savunma" giderlerini artırma kararı alındı. Savaş bütçesi 2016 yılında bir önceki yıla göre %1,5'lik artışla 200 milyar doların üzerine çıkartıldı. Bu savaş bütçesine ABD'ninki de eklendiğinde rakam iki katına çıkmakta. Hatta 2017 yılı için Pentagon'a 583 milyar dolarlık bir bütçe ayrılacağını söylüyor ABD Savunma Bakanı

Ashton Carter.

- Karadeniz'in güvenliğinin sağlanması için tedbirler almak da kararlar arasında. Özellikle Rusya'nın iki yıl önce Kırım'ı Rusya'ya bağlaması, Ukrayna sınırına yığınak yapıyor olması gerekçe gösterilerek Rusya sıkıştırılmak isteniyor.

- Füze kalkanı projesi olan AWA-CS'lerin sayısının Polonya ve Romanya üzerinden artırılması kararı alındı. Türkiye'ye de kurulan sistemle ABD egemenliğini artırma peşinde.

Ayrıca Stoltenberg'in, "Irak'ta, Irak Güvenlik Güçleri'ni eğiteceğiz. Ürdün'ü ve Tunus'u desteklemeye devam edeceğiz ve Libya'ya yardım etmek için hazırda bekliyoruz" sözleri, dünyanın dört bir yanında NATO'nun kirli savaşı tırmandıracağını sinyallerini verdi.

RUSYA'DAN CEVAP

Rusya kararları soğuk savaş hazırlığı olarak değerlendirerek "NATO, bugünkü kararlarıyla Avrupa'nın Berlin'den sonra ikinci duvarının temelini attı" sözlerini kullandı. Zirvenin bitmesinin hemen ardından birkaç saat içinde ordunun güçlendirilmesi kararını aldı.

Rusya Savunma Bakanı Sergey Şoygu ikisi Rusya'nın batısında, biri de güneyinde olmak üzere Rusya sınırındaki NATO birliklerine karşı 3 yeni tümenin oluşturulacağını duyurdu.

Rusya, NATO'nun füze kalkanı projesine de, "O kalkanı deleriz" biçiminde sert bir cevap verdi.

Rusya'nın politikası bu ilk tepkilerle sınırlı değil elbette. ABD'nin başını çektiği emperyalist odağın karşısında kendi egemenlik alanını korumaya ve genişletmeye çalışan saldırgan bir tutuma sahip. Suriye'ye müdahalesi, Gürcistan, Ukrayna'ya müdahalesi bunu gösteriyor. Ve sarfettiği sözlerin temelsiz olmadığını Türkiye üzerinden yaşanan uçak krizinde görmüş olduk.

DIYALOG DERKEN?

Stoltenberg, "Soğuk Savaş geçmişte kaldı, Rusya ile yapıcı ve anlamlı bir diyalog arayışı içindeyiz" sözleriyle bütün bu savaş hazırlığının altında Rusya'ya boyun eğdirme hedefinin olduğunu açıklamış oluyor. Rusya'yı tehditle kendi sınırlarına çekilmeye zorlamak ve hegemonya mücadelesinde bir adım öne geçmek derdindeler. Dertleri diyalog değil geri adım attırmak.

Stoltenberg, diyalog yolları arıyoruz derken İspanya, Türkiye ve Romanya'daki füze savunma sistemlerinin de NATO komutası ve kontrolü altında çalışmaya hazır olduğunu söylemekten de geri durmuyor.

ABD'nin başını çektiği ülkeler -ki bugün için NATO'ya yön veren bakış-"savunma"yla (savaş hazırlığı ile) Rusya'nın geriletilebileceğini düşünüyor. Almanya-Fransa'nın başını çektiği bir ekiple Rusya ile olan yakın ticari ilişkilerini gözetererek Rusya ile "diyalog" içinde olmayı tercih ediyorlar. Zira Rus pazarı Alman sermayesi için önemli. Ayrıca Almanya, Rus doğalgazını Avrupa'ya taşıyan en önemli ülke durumunda. Ancak ABD'nin karşısında duracak bir güce sahip olamamak ve ABD ile olan çıkar ilişkilerinin basıncı ile hareket ediyorlar bugün için.

Ayrıca Zirve'nin hemen öncesinde ve 13 Temmuz günü Merkel, Hollande ve Putin'in telefon üzerinden yaptıkları görüşmeler üçlü bir eğilimin oluşabileceğini ortaya koyuyor. Ancak elbette ki Rusya dışındakilerin bugün için ABD'nin karşısında durmaya güçleri yok.

SON SÖZ YERİNE...

Son NATO zirvesi de göstermektedir ki, emperyalist sistemin güç dengeleri gitgide bozulmaktadır. Sistem, yaşadığı kriz ve bunalımları aşmak için savaş ve saldırganlık politikalarını her geçen gün tırmandırmaktadır. Bu yönelim, önümüzdeki süreçte bütün bir insanlığa ve dünyamıza yeni ve kapsamlı bir yıkımdan başkaca bir şey getirmeyecektir.

İnsanlığı ve dünyamızı tehdit eden emperyalist savaş ve saldırganlık karşısında mücadeleyi büyütme, işçi sınıfı ve emekçi kitleleri bu süreç karşısında harekete geçirmek tam da bu nedenle elzem ve yaşamsal bir yerde durmaktadır.

R. U. KURŞUN

Güney Çin Denizi'nde hegemonya krizi büyüyor

ABD'nin Asya-Pasifik'teki saldırgan hamlelerine bahane olarak kullandığı, Çin'in Güney Çin Denizi'ndeki hak iddialarına ilişkin Birleşmiş Milletler'den (BM) Çin'in aleyhine karar çıktı.

ABD ile işbirliğini daha da pekiştirmeye yönelik adımlar atan ve geçtiğimiz aylarda da ortak askeri tatbikat yürüten Filipinler'in başvurusu ile 2013 yılında açılan, Güney Çin Denizi'ndeki tartışmalara ilişkin dava sonuçlandı. BM Daimi Tahkim Mahkemesi, Çin'in Güney Çin Denizi'nde Filipinler'in egemenlik haklarını ihlal ettiği ve inşa ettiği yapay adalarla mercan kayalıklarına zarar verdiği yönünde karar verdi.

Mahkeme ayrıca söz konusu denizde ve denizdeki doğal kaynakların kontrolünde, Çin'in herhangi bir ayrıcalığı olmasını gerektiren bir durum olmadığına da işaret etti.

ÇİN KARARI TANIMADIĞINI AÇIKLADI

BM'nin kararının ardından Çin tarafından da açıklama yapıldı. Dışişleri Bakanlığı "Tahkim kararı hükümsüz, geçersiz ve herhangi bir bağlayıcılığa sahip değil" ifadelerine yer verdiği açıklamalarında, açılan davanın Çin ile Filipinler

arasındaki anlaşmalara ve BM Deniz Hukuku Sözleşmesi'ne aykırı olduğunu dile getirdi. Açıklamada, devletin davayla ilgili yaklaşımının başından beri aynı olduğuna dikkat çekildi.

Kararı tanımayacağını açıklayan Çin, güvenlik tehdidi durumunda gerekli adımların atılacağını vurguladı. Dışişleri Bakanı Yardımcısı Liu Zhenmin, "Güvenliğimizin tehdit edilmesi halinde elbette bölgeye sınır çekme hakkına sahibiz. Bu, bizim genel değerlendirmemize bağlı. Diğer ülkelerin, bu fırsatı Çin'in aleyhine kullanmayacağını, Güney Çin Denizi'ndeki barış ve istikrarın korunmasında Çin ile birlikte çalışacağını ümit ediyoruz" ifadelerini kullandı.

TAYVAN BÖLGEYE SAVAŞ GEMİSİ GÖNDERDİ

BM kararının, Tayvan'ın kontrolündeki Taiping adasını da kapsamı nedeniyle Tayvan da karara itiraz etti. BM kararında, Taiping adasının "kayalık" olduğunun ve Tayvan'a bölgede herhangi bir egemenlik hakkı vermediğinin yer alması Tayvan tarafından tepkiyle karşılandı. Devlet Başkanı Taiping, ülkesinin haklarına sahip çıkacağını, kararın kabul

edilemez olduğunu söylerken, bölgeye savaş gemisi gönderildi.

KARARDAN MEMNUN TARAFLARDAN AÇIKLAMALAR

Güney Çin Denizi'ndeki hegemonya krizine taraflar kendi çıkarları doğrultusunda yanıt vermeye devam ederken, bölgede saldırgan hamlelerde bulunan ABD ve işbirlikçileri de, Çin'e karşı kararı istismar ederek "gerginliğin tırmandırılmaması" yönünde açıklamalar yaptı.

Çin'in bölgedeki hegemonyasının zayıflaması yönünde işbirliği yürüten ABD ve Japonya karara uyulması çağrısı yaptı.

Konuyla ilgili açıklama yapan Beyaz Saray Sözcüsü Josh Earnest, son dönemde bölgedeki işbirlikçileriyle yürüttükleri saldırgan hamleleri; askeri anlaşmaları ve tatbikatları görmezden gelerek, BM'nin kararının kendi çıkarına uygun düşmesi vesilesiyle "gerginliği tırmandırmama ve provokasyondan uzak durma" çağrısında bulundu.

Güney Çin Denizi'nde Çin ile arasında egemenlik kavgası içerisindeki Japonya da benzer yönde, kararın tüm tarafları bağladığı ve buna uyulması gerektiği yönünde açıklama yaptı.

ABD: Irak ve Afganistan'da askeri yığınağa devam

Irak'ta bombalı saldırılarla emekçiler katledilirken, ABD ve Irak hükümeti "İŞİD karşıtı operasyon" bahanesiyle işbirliği yürütmeye devam ediyor.

11 Haziran günü Irak'ın başkenti Bağdat'a giden ABD Savunma Bakanı Ashton Carter, bu yönde görüşmeler gerçekleştirirken, Musul yakınlarındaki Kayyara hava üssüne yeni askeri birlikler göndereceklerini açıkladı.

2014 yaz aylarında Musul'un İŞİD

tarafından ele geçirilmesinin ardından "İŞİD karşıtı koalisyon" adı altında bölgedeki saldırılarını yoğunlaştıran ABD, son dönemde de Irak ordusu ile yürüttüğü operasyonlarla İŞİD'i kuşatmaya çalışıyor.

Savunma Bakanı Carter'ın ziyaretinde bu hazırlıkların detaylarının görüldüğü belirtilirken, açıklama yapan Carter, bölgeye 560 ek asker göndereceklerini söyledi. Böylece Irak'taki ABD

askeri sayısının 4 bin 650'ye ulaşacağı kaydedildi.

Carter, Irak'taki görüşmelerin ardından ertesi gün de Afganistan'a geçti. Ülkedeki askerlerini geri çekme kararını erteleyen ABD, NATO Zirvesi ardından saldırgan hamleleri için girişimlerini hızlandırdı.

Bagram Hava Üssü'nü ziyaret etti, Afganistan Devlet Başkanı Eşref Gani ile görüştü.

Avrupa'da ve Almanya'da yeni bir döneme doğru

D. Yusuf

Brexit'in hemen ardından, 28-29 Haziran tarihlerinde, AB devlet ve hükümet başkanları Brüksel'de bir zirve gerçekleştirdi. İki günlük zirvede, kısaca, İngiltere'nin birlikten ayrılması ile yaşanacak olan sorunlar ele alındı, sonra istihdam, yatırımlar, göç sorunu ve dış ilişkiler gibi sorunlar tartışıldı. Zirvenin ana gündemi ise AB'nin yeni stratejisinin ne olacağıydı. Esas olarak bu konuya yoğunlaşıldı. Doğal olarak AB'nin önceki stratejisi gözden geçirilip çok yönlü değerlendirilmelerde bulunuldu. Sonuçta, "Müşterek vizyon, müşterek eylem-daha güçlü Avrupa" şiarı ve hedefi ile tanımlanan yeni bir güvenlik stratejisi üzerinde anlaşma sağlandı. AB'nin güvenlik politikalarının belirlendiği söz konusu bu belgede dikkate değer en önemli husus, AB'nin çok açık biçimde "askeri güç" olması gerektiğinin de açıklanmasıdır.

AB: EMPERYALİST SÖMÜRÜ VE SAVAŞIN ARACI VE MERKEZİ

AB "ulusötesi" bir birlik olarak sunulmuştu. "Ortak vizyon, ortak eylem ve güçlü Avrupa" şiarı başından itibaren onun temel şiarıydı. AB ileri sürülen iddiaların tam tersine bir "refah" düzeni olmayıp, bir sömürü ve soygun düzenidir ve hep öyle olmuştur. Her dönem kuruluş felsefesini anlatan şiarlarına bağlılık içinde hareket etmiş, gereklerini de tam olarak yerine getirmiştir. Sömürüye, soyguna ve baskıya dair ne varsa hepsini birlik olarak kararlaştırmış, merkezi biçimde planlanmış ve tam bir görüş birliği çerçevesinde uygulamaya sokulmuştur. Avrupa işçi ve emekçilerini canından bezdiren sosyal yıkım saldırılarında ve bu sayede dünya zengini Avrupa'nın aynı zamanda her yıl biraz daha belirgin biçimde bir açlar ve yoksullar kıtası haline gelmesinde, her geçen gün daha da hız kazandırılan polis devleti uygulamalarında, her yerde kol gezen neo-Naziler gibi Hitler artığı ırkçı-faşist çetelerin çoğalıp büyümesinde, bunlardan kaynaklı saldırganlığın sözde uygar Avrupa'nın da bir gerçeği olmasında ve nihayet, militarizmin zirve yapmasında, faşizm ve savaş belasının yeniden ve daha ciddi biçimde tüm bir Avrupa işçi ve emekçileri için yakın bir tehdit ve tehlike haline gelmesinde, birlik ve tüm bileşenleri aynı derecede suçludur ve sorumludur.

Avrupa ve Alman burjuvazisi önümüzdeki dönemde her alanda daha saldırgan politikalar izleyecektir. Avrupalı her ulustan işçi ve emekçileri bu yeni dönemde daha acımasız yeni bir saldırı dalgası beklemektedir.

Fakat tartışmasız bir başka gerçek daha var. Almanya ve Fransa bu birliğin ana ekseniydi ve bu hep böyle oldu. Yine de belirtmek gerekir ki Almanya birliğin motor gücü/öncüsüydü. Ekonomiden, dış politika ve güvenliğe dair sorunlara her konuda Almanya sürükleyici ve kararlaştırıcı güç oldu. İlk adımları önce Almanya attı, diğerleri onu izledi. Örneğin "refah devleti" masalına ilk darbeyi o vurdu, "sosyal devlet"e ilk o "elveda" dedi. Sadece geri ve yoksul ülkelerde değil, AB'nin periferisi denen Yunanistan, İspanya, Portekiz gibi ekonomisi güçsüz ülkelerde bile yıkıma yol açan neo-liberal sömürü ve soygun politikalarını ilk önce Almanya gündeme soktu, ilk önce o uyguladı. Avrupa burjuvazisine cesaret verdi, yol gösterdi. Gelinek yerde reform adı altında uygulanan, biri diğerinden acımasız kemer sıkma paketleri ile işçi ve emekçilerin yaşamı çekilmez hale gelmişse, bunun en öncelikli sorumlusu Almanya'dır.

Sosyal yıkım saldırıları ile paralel giden polis devleti uygulamalarında, bunun bir başka anlatımı olarak tüm Avrupa için geçerli olan siyasal gericiliğin yoğunlaşmasında, neo-Nazi, Pegida

türü insanlık düşmanı çetelerin korunup kollanmasında, demek oluyor ki demokratik hak ve özgürlüklerin budanmasında öncelikli olarak hep Alman tekelci devletin damgası vardır.

Hakeza Avrupa Birliği bir "refah" aracı olmadığı gibi, bir "barış" aracı da değildir ve hiçbir dönem böyle olmadı. Her şey bir yana AB'nin merkez üssünü oluşturan Fransa, İngiltere, öncelikle de Almanya sömürgeci ve emperyalist devletlerdi. Her zaman için ve her adımda emperyalist ve yayılmacı hırs ve heves AB'yi ve adı geçen devletleri belirledi. Bırakalım birliğin dışındaki ülkeleri, kendi üyesi Yunanistan gibi çevre ülkeleri dahi sömürgeleştirmeye çalıştılar. Elbette ki bununla da yetinilmedi, ABD'nin başını çektiği emperyalist saldırganlık ve savaşın da gönüllü ve doğal ortağı oldu AB. AB barış değil, her daim savaş politikaları izledi, silahlanmayı çılgınlık düzeyine çıkardı, militarizmi azdırdı. Her daim yayılmacı oldu. Bu amaçla ABD'nin Afganistan, Irak, Libya ve şimdi de Suriye'deki emperyalist müdahale ve işgallerine iştirak etti. Doğu Avrupa'ya açılma, Ukrayna'da taraf olma AB'nin diğer bir icraatıdır. Rusya'yı kuşatma ve sıkıştırma gerçekte bu birliğin de

politikasıdır. Asya-Pasifik cephesinde söz sahibi olmak, Çin'in önlenemez yükselişini durdurmak amacı ve hedefi, AB'nin de amacı ve hedefidir. AB de hegemonya kavgasının içindedir. O da hummalı biçimde yeni bir emperyalist savaşa hazırlık yapmaktadır. AB, "barış"ın değil, tam tersine, geçmiştekilerden de caniyane olacak bu savaşın aracıdır. Bugüne dek de bu yönde seyretmiştir.

Ve tek cümleyle, tüm bu konularda da sürükleyici güç yine Almanya olmuştur. Emperyalist ve yayılmacı politika ve icraatların başını yine o çekmiştir. O kadar ki bu amaçla anayasasını değiştirmiş, yıllar sonra dışarıya asker göndermeye başlamıştır. Halihazırda dünyanın 30'un üzerinde ülkesinde Alman askerinin bulunması tam da bu durumun ifadesidir. Yeni bir emperyalist savaşa en hummalı biçimde hazırlanan, en iştahlı ve istekli güç de Alman devletidir.

Onun şimdi yeniden ısıtıp birliğin zirve toplantısına taşıdığı "askeri güç" olma arzusu geçmişte de AB'nin arzusuydu. Yani ilk kez dile getirilmiş değildir. Tüm birlik üyeleri için geçerli olacak olan ve tümünü bağlayıcı nitelikte bir anayasa ve Avrupa ordusu ihtiyacı ve zorunlulu-

ğu geçmişte de dile getirilmişti. Dile getirilmekle kalınmayıp, bu yönde adımlar da atılmıştı. Ne var ki o tarihte karşılık bulmadı. Fransa ve Hollanda'da yapılan referandumda karşı oy çıktı, yani reddedildi. Doğal olarak rafa kaldırıldı.

YENİ DÖNEM HER ALANDA SAVAŞ DÖNEMİ OLACAK

AB başlarda sadece birliğe üye ülkeler nezdinde değil, birliğin dışındaki pek çok ülke için de bir çekiciliğe sahipti. Birliğin lehine yapılan maksatlı ve hedefli propagandaların da yardımı ile birliğin "refahın, demokrasinin, barışın" aracı olduğu şeklindeki düşünceler sol çevrelerde dahi ciddi yankılar yaptı. Neo-liberalizm, globalizm/küreselleşmecilik adlı, aynı zamanda ideolojik olan saldırılar, deyim yerindeyse yeni dönem liberallerini sersemletmekte pek zorlanmadı. AB hakkında bolca güzellemeler yaptılar. AB'den ciddi ciddi demokrasi beklediler. AKP'nin uyum yasaları ile birlikte bir kısmı zaman içinde AKP solcusu oldu. Özetle başlarda, sonradan AB, AMB ve IMF üçlüsünden oluşan Troyka'nın sömürü ve soygun politikaları nedeniyle birliğe şiddetli tepki ve güvensizlik içine giren Yunanistan gibi birlik üyeleri de dahil herkeste bir iyimserlik havası hakimdi. Örneğin o dönemde birlik hakkında şunlar dile getiriliyordu:

*"Avrupa hiç bu kadar varlıklı, güvenilir ve hür değildi. 20. yy. ilk yarısının şiddeti yerine Avrupa tarihinde örneği olmayan bir sulh ve stabilite dönemi başlamıştır."**

Nedir ki, zamanla bu iyimserlikten eser kalmadı. AB gerçek kimliği açığa çıktıkça çekiciliğini yitirdi. Her şey bir yana, kendi üye ülkeleri, esasta da o ülkelerin işçi ve emekçileri nezdinde itibarını kaybetti. Düne kadar umut bağladıkları AB, zamanla kitlesel ve öfkeli protestoların hedefi haline geldi. Çok ciddi düzeyde olmak üzere içe bir kuşku girdi. Yunanistan gibi ülkelerde AB kararlarına uyulmak istenmedi, direnildi. Avro'dan ve AB'den çıkış dillendirilmeye başlandı. Şu ya da bu ülkede, şu ya da

bu gerekçe ile AB'den çıkma eğilimi gitgide güçlendi. Bu, İngiltere örneğinde olduğu gibi somut bir hal aldı. Sonuç, İngiltere'nin geçtiğimiz günlerde yapılan bir referandumla AB'den kopması oldu. Bu gelişmenin dolaysız sonucu olarak, şimdi AB ve geleceği konusunda farklı düşünceler ileri sürülüyor. İyimserlik, yerini karamsarlığa terk etmiş bulunuyor.

Bu durum, İngiltere'nin birliğin dışına düşmesinin ardından sıcaklığına toplanan zirvede üzerinde anlaşma sağ-

lanan strateji belgesinde, doğrusu biraz da maksatlı biçimde şöyle ifade ediliyor:

*"Şu an AB'nin içinde ve dışında yavaşsalsal bir bunalımdan geçmekteyiz. Birliğimiz tehdit altındadır. Bizlere örneği olmayan sulh, refakat ve demokrasi getiren Avrupa projemize şüpheyle bakılmakta."** Devamında ise "AB, müşterek hareket ederse, gelecekte küresel aktör olmak için bütün araç/gereç/olanaklara sahip. ... Bu karmaşık, kompleks ve uğruna savaşlar yapılan dünyada doğru istikamet/yol hakkında somut düşüncelere/fikirlere sahip olmamız gerekmektedir. Hedeflerimiz ve olanaklarımızla ilgili mutabakata varmamız lazım... Bizlere, müşterek, kapsamlı ve kararlı AB-Küresel Stratejisi gerekmektedir"* deniyor.

AB'nin bir önceki stratejisi de müşterek, kapsamlı ve belli bir kararlılığın ifadesi bir strateji idi. Avrupa'nın istisnasız tüm ülkelerinde ortak bir karar ve kararlılıkla hayata geçirilen sömürü ve soygun politikaları, güvenlik yalanı ile başvurulmuş polis devleti uygulamaları ve savaş politikaları için bir saldırganlığı ifade ediyordu. Buna karşın yeni belirlenen stratejiyle kıyaslandığında belli bir temkinliliği de kapsamakta, az çok savunmacı bir konumu ifade etmektedir. Örneğin, AB adına Doğu Avrupa'da dipten dibe rekabet ettiği Rusya hakkında şunları söylemekteydiler: *"Rusya'yla yakın ilişkiler önem taşımaktadır, ki Rusya güvenliğimiz ve refahımız için önemli faktör teşkil etmektedir."**

Günümüzde koşullar epeyce değişmiştir. Kapitalizmin soluğunu kesen kriz hala atlatılmamıştır, atlatılacağı da benzememektedir. Ve dahası, tüm dünyada daha kapsamlı, daha derin ve dolayısıyla daha yıkıcı yeni bir kriz beklentisi var. Koşullar öyledir ki en küçük bir tavizi dahi olanaksız kıyor. Bugüne dek uygulanan saldırı paketleri yetersiz bulunuyor. Bugüne dek işçi ve emekçilere yöneltilen saldırılar etkisiz bulunuyor. Daha ciddi ve daha can yakıcı müdahalelere ihtiyaç duyuluyor. Daha cesur kararlar alınması ve daha büyük bir kararlılığın ortaya konması ön-

görülmüyor. AB'nin yeni stratejisi açıkça ve resmen Avrupa'da yeni bir döneme girildiğinin işaretidir ve ekonomik alandan dış politikaya dek her alanda ve her bakımdan yeni bir saldırganlığı ve bunun ifadesi yeni bir saldırı dalgasını şart koşuyor. Bunun için, savaş da dahil her şeyin göze alınması gerektiğinin şart olduğunun vurgulanması da ihmal edilmiyor. Bu duruma en iyi örnekse, son dönemlerin en önemli gelişmesi olarak Fransa'da tüm Avrupa burjuvazisi adına başlatılan

ve dosdoğru Avrupa işçi ve emekçilerinin yüz yıllık kazanımlarını ortadan kaldırmayı merkezine koyan, El Khomri yasası olarak kodlanan, gerçekten "müşterek, kapsamlı ve kararlı" saldırganlıktır. Bunun benzeri saldırı dalgasının fazla gecikmesizin, Belçika örneğinde olduğu gibi, tüm Avrupa'ya yayılacağı muhtemeldir.

Özetlersek; AB'nin yeni stratejisinin gereği olarak, önümüzdeki dönemde tüm Avrupa'yı, zincirleme sosyal yıkım saldırılarında, AB olarak Almanya'nın öncülüğünde dünyanın her tarafında kıyasa sürececek olan bir ticari rekabette, içeride polis devleti uygulamalarının kurumlaştırılarak adım adım faşist bir polis rejiminin inşa edilmesinde, devletin desteği ve denetimi koşullarında ırkçı-faşist saldırganlığın zirve yapmasında, savaşın tetiklediği göç dalgalarına karşı daha acımasız göç politikalarında ifadesini bulan, çok daha merkezi ve müşterek, çok daha kapsamlı ve iç savaşları da ihtimal olarak kapsayan, çok daha kararlı yeni bir saldırı dalgası beklemektedir.

AB VE ALMANYA HEGEMONYA KAVGASINDA TARAF OLMAK İSTİYOR

AB mensubu emperyalistlerin, en çok da Alman emperyalizminin, militarist politikaları, silah ticaretindeki aktifliği, dünyanın her yerinde asker bulundurması, askeri eğitim/ihale konularındaki gizli ve karanlık ilişkileri ve icraatları ile hummalı biçimde yeni bir emperyalist savaş için hazırlık yaptığı öteden beri bilinmekteydi. Günümüzde emperyalist saldırganlık ve savaşın ana sahnesi olan Ortadoğu'da, Doğu Avrupa/Ukrayna hatında, Asya-Pasifik'te, kısacası her yerde bir taraftı. Fakat tüm bunlara rağmen AB ve öncü gücü olarak Almanya yeni güvenlik stratejisi ile dış politika alanında da yeni bir dönemi başlatıyor.

Şöyle ki; AB ve Almanya bugüne dek

bağımsız askeri bir güç ve taraf olmaktan çok ABD ve İngiltere ile müşterek tutumların şahsında varlığını ortaya koyup hissettiriyordu. Deyim uygunsuzsa sinsilik ifadesi de olsa bu alanda da bir parça geride duruyordu. Açıkta hegemonya kavgasındaki rakiplerinin karşısına dikilmiyordu. Üçüncü bir taraf olmak için zamanı kolluyordu. Gerçi geçmiş dönemde bir Avrupa Anayasası öngörmüş, paralel biçimde de bir Avrupa ordusu fikrini ortaya atmıştı. Bu yönde bir adım da atılmıştı. Ne var ki Fransa ve Hollanda'da bu reddedilince bu düşünce uykuya yatırıldı. Şimdi İngiltere yok, ayak bağı ya da fren yapan bir güç olarak devreden çıkmış bulunuyor.

Daha da önemlisi birlik sallanıyor, dağılma riski artıyor. İngiltere'nin ayrılması, diğer ülkelerin bazılarında da bu eğilimi tetikliyor. Bu merkezkaç eğilimi önlemenin en iyi yolu da bağımsız "askeri güç" olarak görülüyor. Üçüncü bir taraf olarak rakiplerin karşısına çıkmak, daha kişilikli ve kararlı, zamanla kendini kabul ettiren bir dış politika, AB ve Almanya'nın üzerinde anlaşıldığı yeni stratejidir. *"Biz, ne Kırım'ın Rusya tarafından yasadışı işgalini kabul edeceğiz ne de Doğu Ukrayna'nın istikrarsızlaştırılmasına göz yumacağız. AB'yi güçlendireceğiz, Doğu'lu komşularımızın direniş gücünü arttıracacağız..."** Yeni dönem güvenlik stratejisi adlı belgede dile getirilen bu sözler her şeyi açıklıyor.

Nereden bakılırsa bakılsın Avrupa ve Alman burjuvazisi önümüzdeki dönemde her alanda daha saldırgan politikalar izleyecektir. Avrupalı her ulustan işçi ve emekçileri bu yeni dönemde daha acımasız yeni bir saldırı dalgası beklemektedir.

* *Alıntılar Junge Welt'tendir.*

Fransa'da kavga sürüyor ve sürecek...

Fransa'da 4 aydır El Khomri adlı çalışma yasasına karşı büyük bir hareketlilik içinde olan işçiler, emekçiler ve öğrenci gençlik, 5 Temmuz günü 12. kez genel greve başvurdu, bir kez daha sokaklara çıkıp meydanları doldurdu. Yaz tatiline girilmişti, dolayısıyla belli bir rahavet oluşmuştu. Polis tüm cadde ve sokakları bariyerlerle kapattı, toplu taşıma araçlarının geçişini engelledi. Eyleme katılmak isteyenlere dönük üst aramadan diğer pek çok yönetime dek sürekli tacizde bulundu. Hedefi, eylemin kitleselliğinde giderek bir düşüşün yaşandığı, geriye gidüş sürecine girildiği algısını yaratmaktı. Bunun üzerinden kitlelerin zihnini bulandırmak, saflarda mücadelenin kazanılmayacağı kuşkusunu yaymaktı. Ne var ki tüm çabalarına rağmen işçiler, emekçiler ve gençlik tüm barikatları aşarak Place d'Italie'den Bastille Meydanı'na yürüdü. CGT, FO, FSU, Solidaires, Unef, UNL ve Fidl sendikalarının çağrısıyla yapılan yaz döneminin bu en son eylemine, sadece Paris'te 45 bin kişi katıldı.

Dikkate değer olan gelişme, eylemin devam ettiği saatlerde Ulusal Meclis'te Anayasa'nın Valls hükümeti tarafından ikinci kez bypass edilmesiydi. Yani yeniden 49/3 maddesine başvuruldu. Bunun kendisi Fransız burjuvazisinin 4 aydır Fransa'yı sarsan, ötesinde de tüm Avrupa'da yankılar yaratan büyük kitle hareketliliğine rağmen El Khomri yasasını geri çekmeyeceğini, buna niyetli olmadığını ve bu yasa konusundaki kararlılığını göstermektedir. Özellikle Hollande, kuşkusuz ki Fransız burjuvazisi adına, bu yasayı kabul ettirmeyi bir varlık yokluk sorunu olarak görmektedir. Bunun için her şeyi göze almış görünmektedir. Bu nedenle de hükümet başkanı Valls'la tam bir kader birliği içinde davranmakta ve hiçbir tavize yanaşmamaktadır. Bu yönlü bir uzlaşma bir yana, "Kamu düzenini bozan eylemlere son verin, sizin de pek çok açıdan yararınıza olan yasayı kabul edin" mealindeki açıklamaları ile diyaloga dahi oldukça soğuk bakmaktadırlar.

Hollande-Valls ikilisi bir süredir kendi partilerinde yasaya muhalif olanlara da savaş açmıştır. Yasaya karşı oy kullananların ihraç edileceği yönünde tehditler savurmaktadırlar ve bunu da bizzat Başbakan Manuel Valls yapmaktadır. Bundaki amaçları sadece söz konusu milletvekillerine gözdağı vermek olmayıp, bir hedefi de yasanın resmileşmesine karşı gensoru vermek için gerekli sayıya

Fransa'daki büyük kitle hareketliliği yaz döneminde de çeşitli biçimlerde sürecek. Kaderini ise çok büyük ölçüde, hareketin yaz dönemi ve sonrasındaki yeni etapları ve bu aşamada ortaya konacak olan kararlılık, ama esas olarak da fiili ve meşru mücadele çizgisindeki ısrar ve taban örgütlülüğü belirleyecektir.

ulaşmayı engellemekti ki bu da başarılı.

SENDİKALAR VE İŞÇİLER CEPHESİNDE DE BENZER BİR KARARLILIK VAR

CGT Genel Sekreteri Philippe Martinez, 5 Temmuz'daki eylemin ardından Başbakan Manuel Valls ve Çalışma Bakanı El Khomri'nin en küçük bir tavizden yana olmadığını ve kendilerine mücadeleden başka bir seçenek bırakmadıklarını açıkladı. FO Sendikası Başkanı Jean-Claude Mailly ise 5 Temmuz günü yapılan eylemin yaz döneminin son eylemi olduğunu, ama Hollande-Valls hükümetine karşı mücadelenin sonu anlamına gelmediğini, tam tersine mücadelenin aynı kararlılıkla süreceğini belirtti. O da tıpkı CGT başkanı gibi söz konusu yasanın mevcut haliyle kabul edilemez bir niteliğe sahip olduğunun ve mücadeleyi büyütmekten başka bir yolun bulunmadığının altını çizdi.

Ardından CGT başta olmak üzere bşından itibaren bu büyük hareketliliğin içinde olan ve her defasında yeni bir eylem çağrısı yapan 7 büyük sendika, 6 Temmuz'da bir araya geldiler ve değerlendirmeler yaptılar, bunu bir bilgilendirme mitingi ile taçlandırdılar. Adı geçen sendikalar, yaz tatili nedeniyle yoğunluğu bir parça azalsa da mücadelenin çeşitli biçimlerde, çeşitli sektörlerde ve çeşitli araçlarla sürdürüleceğini açıkladılar. Daha da önemlisi, El Khomri yasası resmileştirilse bile bunun kendileri ve işçiler için pratik bir değer taşımadığını, fiili-meşru mücadeleye devam edeceklerini belirtmeleriydi. Eylül ayında blokaj ve grev eylemlerinin, hem de daha güçlü biçimde yeniden gündeme getirileceğinin belirtilmesi de bu konudaki kararlılıklarının somut karşılığıydı.

Uluslararası deniz ticareti ile ülkede önemli yer tutan Le Havre kentindeki CGT temsilcisi de yaptığı açıklamada, yaz

dönemi eylem takviminin şimdiden belirlendiğini, her hafta belirli saat ve yerlerde gerçekleşecek eylemlerin yanı sıra sürpriz eylemlerin de olacağını belirtti. Bu tür eylemlerin başka yerlerde yapılması, örneğin, turistik ve tarihi yerlerde işgal, otoyol turnikelerinde bariyerlerin kaldırılıp bedava geçiş sağlanması ve Tour de France'da (Fransa bisiklet turu yarışlarında) blokaj gibi değişik eylemlerin gerçekleştirilmesi planlanıyor.

Demek oluyor ki Fransa'daki büyük kitle hareketliliği yaz döneminde de çeşitli biçimlerde sürecek. Eldeki verilere bakıldığında, toplumun %70'inin desteğini de arkasına almış olarak, bu büyük kitle seferberliği daha da büyüyecektir. Kaderini ise çok büyük ölçüde, hareketin yaz dönemi ve sonrasındaki yeni etapları ve bu aşamada ortaya konacak olan kararlılık, ama esas olarak da fiili ve meşru mücadele çizgisindeki ısrar ve taban örgütlülüğü belirleyecektir.

Toplumsal cinsiyet rolleri ve artan gericilik

Tayyip Erdoğan geçtiğimiz haftalarda kadınların en önemli görevinin çocuk doğurmak olduğunu, doğurmayı reddeden kadının eksik olduğunu belirterek yeni bir halka daha ekledi yavelerine. Dincigericiliğin, kadınları hedefleyen hakaretimiz açıklama ve aşağılamalarında bir yenilik yok elbette. Her gün farklı kanallardan benzer fetvaları duymaktayız. Bu fetva ve kadın kimliğine yönelik saldırılara karşı tartışmalar yapılırken, karşımıza toplumsal cinsiyet rolleri ve kökenleri çıkmaktadır.

Bir toplumun kadına ve erkeğe yüklediği, atfettiği davranışlara, duygulara, görevlere toplumsal cinsiyet rolleri denilmektedir. Örneğin kadın dediğin duygusaldır, şefkatlidir, annedir, ikinci cinstir, pasiftir. Erkek ise atılgan ve cesurdur vb. Çeşitli platformlarda toplumsal cinsiyet rolleri son dönemlerde daha çok konuşulur, tartışılır oldu. Ancak bu tartışmalar daha çok mevcut toplumsal cinsiyet rollerine itiraz şeklinde olmakta, en fazla bu rollerin farklı toplumlarda farklı şekilde geliştiği şeklinde tespitleri içermektedir. Toplumsal cinsiyet rollerinin oluşmasına neden olan asıl etkenler ve kaynaklar bilinerek ya da bilinmeyerek gözden kaçırılmakta, sığ değerlendirmeler yapılmaktadır.

Günümüzde bu cinsiyet rollerinin nasıl şekillendiğiyle ilgili yapılan bilimsel çalışmalar/araştırmalar sonucunda yeterince bilgi ve veri mevcuttur. Başlangıçta kadınlar, erkeklerin bu alandaki kültürel çalışmalarını daha çok eril bir bakış açısıyla yaptıkları yönlü eleştiriler yönelttiler. Daha sonra kadın ve erkek antropologların yaptıkları bilimsel çalışmalar toplumsal cinsiyet rollerinin bu toplumların geçim yollarıyla, üretim şekli ve ilişkileriyle yakından bağlantılı olduğunu tespit etti. Bu tespitleri şöyle sıralayabiliriz:

-Mülkiyetin ve devletin olmadığı avcı toplayıcı toplumlarda kadın ikinci cins değildi. Erkek eşit toplumsal statüye sahip ve toplumsal cinsiyet rolleri belirgin şekilde farklılaşmamıştı.

-Bahçe tarımının yapıldığı toplumlarda kadınlar tarımsal faaliyetle daha fazla uğraştığı için kamusal alanda da daha güçlü ve aktiftiler. Bu toplumların çoğunda soy anneden geçmekte, evlilik, alışveriş vb. konular kadınlar tarafından yürütülmektedir. Kadın saygın bir ko-

numdadır.

-Sabanın kullanılmaya başlandığı tarım toplumlarında erkeğin saban kullanımını için daha elverişli kaslara sahip olmasından kaynaklı, üretimde erkek aktif bir rol oynayarak kadını kamusal alandan uzaklaştırdı, daha çok ev içi alana hapsederek pasif bir rol dayattı.

-Yine kaynakların kıt olduğu çoban toplumlarında sürülerin ve kaynakların korunması için savaşçı özellikler gerektiğinden, bu toplumlarda da erkekler daha baskın, kadınlar erkeğe tabi ve daha pasiftirler.

Ayrıca bu kadın antropologların çalışmaları, Engels'in "Ailenin, Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni" adlı kitabında belirtmiş olduğu, "kadın her zaman ikinci cins değildi" tespitini de yeniden doğrulamış olurlar.

Günümüzün kapitalist toplumu da toplumsal cinsiyet rollerini sanayinin ihtiyaçları çerçevesinde ele almakta, örneğin ucuz işgücüne ihtiyaç duyduğu zamanlarda kadına evden çıkıp çalışmasını öğütlemekte, ihtiyaç olmadığı zamanlarda "kadının yeri evidir, evde oturup çocuk doğurup bakmalıdır" vb. telkinlerinde bulunmaktadır.

Bütün sınıflı toplumlarda olduğu gibi kapitalist düzen de kadının doğurganlığını sıkı bir şekilde kontrol etme ihtiyacı duymaktadır. Çünkü kadın ucuz işgücünü ve malın varisini doğurmaktadır. AKP şefinin kadınlara yönelik söz konusu hakaretinin nedeni genç nüfusun azalmaya başlamış olmasıdır. Gerçi genç nüfusun azalma tehlikesi sermaye düzeninin bütün kesimlerini rahatsız etmiş olacak ki son dönemlerdeki bütün TV dizilerinde

kadınlar evlenip çocuk doğurmak için can atmaktadırlar. Yine tecavüzcüsü ile evlendirilme projesi ve iyi aile profilleri ile boşanmaların önüne geçme çabaları da bu minvalde alınan kararlardır.

Yine kapitalist toplumda kadının mensubu olduğu sınıfa bağlı olarak toplumsal cinsiyet rolleri değişmektedir. Eğer zenginse kamusal alanda da aktif olmakta, yönetim, idare gibi işleri yapmakta; ev işi, çocuk bakımı gibi işleri işçi ve emekçi kadınlara yaptırmaktadır.

Kültürel çalışmaların bir diğer tespiti de kapitalist üretim tarzının işçi ve emekçi kadınları her geçen gün daha fazla yoksullaştırmasıdır.

Bu yoksullaşmanın en önemli nedenlerine baktığımızda kapitalist gelişmenin kadına dayattığı eşitsizlikleri görüyoruz. Kadınların daha çok yaptığı el işi örgüleri, terziilik vb. işlerin makineleşmenin yaygınlaşmasıyla artık para kazandırmaması, yaşamını sürdürebilmek için kadınları fabrikalara yöneltmekte, fakat kadınlar bu defa da emeklerinin daha ucuz olması gerçekliğiyle karşılaşmaktadır.

Bilindiği gibi sınıflı toplumların başından itibaren gelenekleşmiş yargılardan biri de kadın emeğinin yetişkin emek olarak değerlendirilmemesidir. Çünkü kadınlar toplumsal emekten dışlanarak ev içine hapsedilip artı değer yaratmadıkları ölçüde, kadın emeği yetişkin emek sayılmıyordu. Kapitalizm bu durumu en iyi şekilde kullanarak, kadını toplumsal emek içinde de ucuz iş gücü olarak değerlendirip büyük kârlar elde etti. Erkek işçilerle aynı fabrikada aynı işi yapan kadınlar günümüzde hala da daha az para kazanmaktadırlar.

Kapitalizm, kadını kendi sisteminin devamı için bir güç olarak değerlendirmektedir. Çocuk bakımı, aile vb. görevlerle kadının mevcut toplumsal normlara, değerlere daha çok sahip çıkmasını sağlayarak onu muhafazakâr hale getirmekte ve gelişimini, ilgilerini büyük oranda sınırlandırmaktadır.

Tüm bunlar bize kadın ve erkeğin eşitsizliğini aşmanın yolunun ev içi emeğin; yemek yapma, temizlik çocuk bakımı vb. işlerin toplumsallaştırılmasından geçtiğini göstermektedir. Kapitalist sistemde bu işlerin toplumsallaşmasının gerçekleşmesini beklemek büyük saflık olur. Çünkü sermayenin kâr getirmeyen bir işi yapması doğasına aykırıdır. Kapitalist sistem daha önce kamusal hizmet kapsamına alınmış işleri bile paralı hale getirme derdindedir.

Kapitalizm önceki sınıflı toplumsal yaşam biçimlerinden gerici ataerkil kültürü devralarak, toplumsal cinsiyeti kendi ihtiyacına göre şekillendirmiştir. Sorunları işçi ve emekçi kadınlar için iyice derinleştirmiştir.

Cinsler arasındaki yabancılaşma ve farklılaşmanın panzehri, aynı amaçlar etrafında kadını-erkeği ile birlikte örgütlenerek sınıfsız-sömürsüz bir dünya için mücadele etmektir.

F. CAN

Kaynaklar:

- 1- Kadın Antropolojisi, Rayna R. Reiter
- 2- Ailenin, Özel Mülkiyeti ve Devletin Kökeni, F. Engels
- 3- İnsan Çeşitliliğine Bir Bakış (Antropoloji), Conrad Phillip Kottak

Yaz sıcağını kavganın ateşine çevirmek için...

Gericiliğin barbarlık yöntemleriyle toplumun geneline kabul ettirmeye, halkların katliamlarla teslim alınmaya çalışıldığı bir okul dönemini geride bırakıyoruz. İşbirlikçi devletleri kullanan emperyalistlerin yaşadığımız bölgeyi kan gölüne çeviren politikaları, içeride devam eden kirli savaş ile Kürt halkına yönelik gerçekleştirilen katliamlar, işçi ve emekçilere yönelik sosyal yıkım saldırıları artarak devam ediyor. Sermaye devletin AKP eliyle giriştiği bu kanlı-kirli icratları tamamlayan baskılar ve gericilik temelinde dayatılan geleceksizlik ile işçiler, emekçiler ve gençlik nefessiz bırakılmak isteniyor.

Toplumsal yaşamın bütünü hedefleyen bu çok yönlü kuşatma biz liselileri de her geçen gün daha da ağırlaşan bir tablo ile karşı karşıya bırakmakta, bu sistemin yarattığı geleceksizlik girdabına biraz daha sürüklemektedir. Her yönüyle çürüyen bir sistem gerçekliği ile karşı karşıyayız. Çürürken ise başta biz gençliği çürüten, yaratılan karanlığa mahkum eden saldırıların muhatabı durumundayız. Geleceksizliğe alışmamızı öğütleyenler, sınavlarda yarış atına dönüşmemizi, bize reva görülen sona boyun eğmemizi bekliyorlar. Gericici dayatmaları kabullenmemizi, taciz-tecavüz saldırılarına alışmamızı, yetmediği yerde katliamlarla susmamızı hedefliyorlar. Gericici eğitim müfredatlarıyla, disiplin yönetmelikleriyle istedikleri gibi insanlar olmamızı,

bizlere hazırladıkları işsizlik, yoksulluk ve sefalet koşullarına itaat eden köleler olmamızı istiyorlar. Ve daha nice...

Uysal insanlar olmayacağız. Bu sistemin efendilerinin bizlere dayattığı geleceksizliğe teslim olmayacağız. Ardı arkası kesilmeyen saldırılara karşı direncimizi göstermeye devam edeceğiz. Gece gündüz, yaz kış demeden bizlere kölece bir son hazırlayanlara karşı mücadeleyi her anımıza taşıyacağız. Böyle gelmiş ama böyle gitmez demeye devam edeceğiz. Geleceğiz ve değişecek dünya!

Bizlere aralıksız saldırılara karşı mücadelemizi aralıksız sürdüreceğiz. Okulların tatile girmesiyle birlikte kavga şiarlarımızı gençliğin olduğu alanlara taşımaya devam edeceğiz. Fabrikada, atölyede, emekçi semtlerinde geleceğin özgür dünyası için sesimizi yükselteceğiz. Savaş ve saldırganlığa, gericiliğe, geleceksizliğe karşı haykırışımızı sürdüreceğiz. Gelecek için yürüyüşümüzü hızlandıracak, ayaklarımıza takılmaya çalışılan prangaları parçalamak için çabamızı artıracacağız.

Fabrikada sömürüye karşı duracağız. Direnen işçinin omuz başında olacağız. Doğamızı rantta kurban edenlerin karşısına dikilecek, savaşlarda insanlığın yok edilmesine karşı "son savaşımıza" hazırlanacağız. Kültürel olarak yozlaşmaya karşı, dostluğu, dayanışmayı, kolektivizmi açığa çıkartacağız. Gericiliğin karanlığına karşı sokaklarda olmaya, meydanları arşınlamaya devam edeceğiz. Müca-

deleyi ilmek ilmek öreceğiz, yazın sıcağını kavganın ateşine çevirmek için mevzilerimizde olacağız.

Ama en önemlisi ise biraz daha sıklaştıracamız safları. Geleceğin sert mücadelesine hazırlık yapacak, "düşünen ve savaşan militanlar" olma yolunda büyük adımlar atacağız. Okuyacağız, tartışacağız, mücadeleyi güçlendirmenin yollarını arayacağız hep birlikte. Yaşadığımız dünyayı anlamaya çalışacak, bu kan ve vahşet ortamının nedenlerini irdeleyecek, kendimize yeni görevler çıkartacağız. Baskıyı, sömürüyü konuşacağız, geleceğin özgürlükler dünyasını olanaklı kılacak yolları bulmaya çalışacağız. Bizlere cahilliği tavsiye eden "profesörlere" karşı eğitimi, bilimi konuşacağız, toplumsal bir varlık olduğumuzun bilinciyle, toplumun/insanlığın kurtuluşunu dillendireceğiz. Umudumuz için türküler söyleyecek, mutluluğun resmini yapmaya çalışacağız.

Ve her adımda biraz daha güçlü dikileceğiz düşmanın karşısına. Bizlerden öncekilerin devrettiği kızıl bayrağımızı dalgalandıracağız. Deniz olmaya, Mahir olmaya, İbo olmaya, Erdal olmaya çalışacağız. Özgürlüğe sevdalı yürekleri yana getirmeye, birliğimizi güçlendirmeye çalışacağız.

(Liselilerin Sesi dergisinin 74. sayısından alınmıştır.)

Kartal'da yaz kampı hazırlıkları

Kartal Devrimci Liseliler Birliği (DLB) 22-28 Ağustos'ta Küçükkuşu'da "Geleceğiz ve değişecek dünya!" şiarıyla yapılacak olan kampa dair çalışmalarını sürdürüyor. Bir yandan kampın belirlenen başlıkları üzerinden sunum hazırlıkları yaparken diğer yandan yaz kampını bildiri, afiş ve açılan standlarla gündemleştiriyor.

10 Temmuz günü bir araya gelen DLB'liler, yaz kampının çağrısı için Kartal Bankalar Caddesi'nde stand açtı. Liselilerin Sesi'nin son sayısının da kullanıldığı standda bire bir sohbetlerle yaz kampı anlatıldı.

Stand çalışması sonrasında haftalık planlama yapılarak kampın politik ön hazırlığı tekrar gözden geçirildi. Kampta gerçekleştirilecek diyalektik yöntem atölyesinin nasıl yapılacağı konuşuldu ve ilk dersi belirlendi.

Sonrasında yaz kampı çağrı afişleri Kartal merkeze yapıldı. Afiş sırasında dergi ve el ilanı da çevreden afiş çalışmasını izleyenlere ulaştırıldı.

Ertesi gün ise kamp gündemleri üzerine söyleşi yapıldı. Hep birlikte hazırlanan kahvaltıdan sonra "Günümüz dünyası: Krizler, savaşlar, baskı, sömürü" ve "Denizlerin yolunda: Anti-emperyalist mücadele ve gençliğin görevleri" başlıklı sunumlar yapıldı.

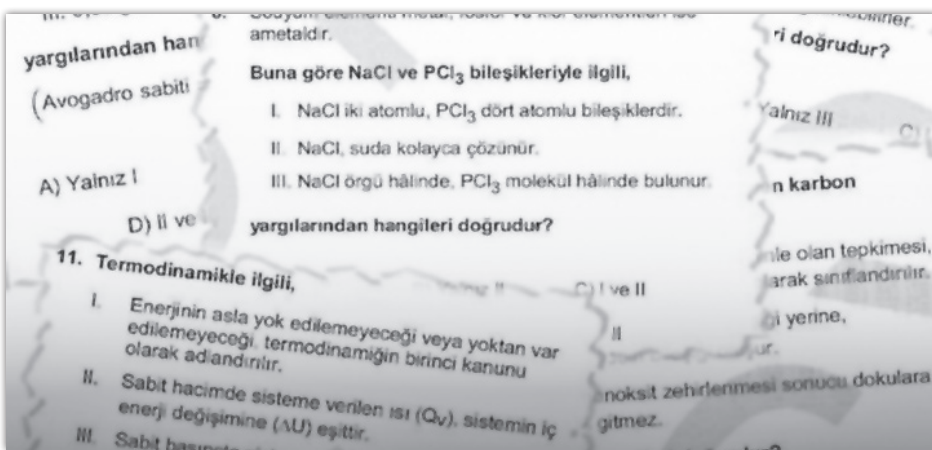
DİYALEKTİK YÖNTEM ATÖLYESİ BAŞLADI

Sonrasında kampta yapılacak olan diyalektik yöntem atölyesinin ilk çalışmalarına başlandı. İlk olarak metafizik ve diyalektik yöntemin ne olduğu ve özellikleri tartışıldı. Yapılan okumalar örneklerle ve tartışmalarla güçlendirildi.

Diyalektik yöntem atölyesi çalışmalarının ardından Kartal Bankalar Caddesi'nde DLB'liler kamp çağrısını sürdürdü. Liselilerin Sesi dergisi ve kamp bildirileriyle liselilere ulaşarak kampın içeriğine dair konuşuldu.

13 Temmuz Çarşamba günü de Kartal Üç Fidan Gençlik Kültür Evi'nde biraraya gelen DLB'liler, yaz çalışmalarına dair yazıların yer aldığı Liselilerin Sesi dergisini ortak bir şekilde okuyup üzerine sohbet ettiler. Sonrasında geçen yıl yaz kampında sunumu yapılan "okul odaklı çalışma" üzerine bir yazı okunarak planlama yapıldı.

Planlama yapılmasının ardından yaz kampının çağrı afişleri Kartal Kazım Mahallesi'nin belli noktalarına yapıldı. Ayrıca faaliyet sırasında karşılaşılan liselilerle neden bir yaz kampı düzenlendiği ve gündemleri üzerine sohbetler edildi.

ÖSYM'den yeni bir şifre skandalı

Daha önce üniversite giriş sınavlarında da soruların yanıtlarında şifre uyguladığı açığa çıkan ÖSYM'nin 25 Haziran'da yaptığı Kimya testinde de şifre olduğu ortaya

çıkı.

Söz konusu testte 1, 6, 8, 11, 14, 16, 24, 25'inci soruların doğru yanıtları hep I, II, III. Bu yanıtların çoğu da E şıkkında.

Yani algoritmayı bilen bir kişi hiç kimya bilmesede de bu şıkkı işaretleyerek tıp, eczacılık, mühendislik gibi pek çok fakültenin kazanılmasında etkin olan sorulardan bir kısmını yanıtlamış oluyor.

Ortaya çıkan bulguya göre, Kimya bilmeyen bir öğrencinin şifre olarak kullanılan algoritmayı bilmesinin sınavda "başarılı" olmak için yeterli olacağı belirtiliyor.

ÖSYM AYNI: OLMAMASI GEREKEN KUSUR

ÖSYM Başkanı Ömer Demir ise Kimya sorularında yaşanan şifrelemeyi, olmaması gereken bir tesadüf olarak değerlendirdi ve "Bu bizim kusurumuz, gelecek yıl, bu durumu da göz önünde bulundurarak, çok daha sıkı kontroller yapmamız gerekiyor" dedi.

Suruç'tan bugüne katliamlar ve korku toplumu

Aradan bir yıl geçti, 20 Temmuz 2015'te Suruç'ta patlayan bombanın üzerinden. Geçen bir yılın nasıl seyredeceğini o bomba göstermiş oldu. Elbette kanlı katliamlar Suruç'ta başlamadı, ancak burjuvazinin savaş ve saldırganlık üzerine kurduğu tüm politikalarının bir geri dönüşü olarak yaşandı Suruç da.

DEVLETİN KATLIAMCI KARAKTERİ

Sermaye devletinin tarihi kanlı katliamlar tarihidir. İlk kuruluşunda harcı komünistlerin kanıyla karılmış, Kürt halkına yönelik katliamlarla inşasına devam edilmiştir. Yükselen toplumsal muhalefet hep kanla bastırılmıştır. Sömürü düzeni 1965 Zonguldak Direnişi'nden 15-16 Haziran ve '77 Taksim 1 Mayıs'ına hep işçi eylemlerine saldırılarla, kanlı katliamlarla varlığını sürdürmüştür. Sermaye iktidarı '71 devrimci kopuşuna karşı da Denizleri, Mahirleri, İbrahimleri katletmekten geri durmamıştır. 1980'de 12 Eylül darbesiyle kanlı yüzünü bütün topluma bir kez daha göstermiştir. Maraş, Çorum, Sivas, Roboski vd. katliamlar bu kanlı tarihin birer uğrağıdır sadece. Ve bu kanlı iktidar tehdit algıladığı her an katliama girişmekten geri durmamıştır. Kontrgerilla faaliyetleriyle, MİT-JİTEM gibi karanlık aygıtların vahşetiyle sistematik bir hal almıştır faili devlet katliamları.

Sermaye düzeni, ne zaman zora düşse savaş ve saldırganlığı arttırmaktadır. Toplumu gerici taraflaşmalarla sersemletmek, Kürt halkını terörist ilan etmek onun geleneğinde ve karakterinde vardır.

"Çözüm sürecinin", "açılım politikalarının" vb. bir göz boyama olduğu, hedefin Kürt özgürlük mücadelesini bitirmek ve sömürü düzeninin bekasını sağlamak olduğu açıktır. Günümüzde düzenin dümenine oturmuş olan AKP, 7 Haziran seçimleriyle sandıkta güç kaybedince, çareyi elinde bulundurduğu olanaklarla kirli savaşı ve saldırganlığı tırmandırmakta buldu. 5 Haziran 2015'te Diyarbakır'da HDP mitinginde bomba patlatarak ilk sinyali veren düzen güçleri, 7 Haziran'da istediğini alamayınca katliamcı karakterini öne çıkartmaya başladı. Suruç ve ardından gelişen süreçte Türkiye'nin dört bir yanında bombalama eylemleri yaşanırken, baskı ve yasaklamalar da arttı. Kürt illerine yönelik sokağa çıkma yasakları, katliamlar, imha politikaları devreye sokuldu. Onlarca ilçe, yüzlerce köy ve mahalle yerle bir edildi. Bu politikalar on binlerce insanı göçe zorladı. Keza Ege kıyılarında binlerce insan 'umut' yolculuklarında katledildi, AB ile pazarlık konusu oldu.

Bütün bunlar burjuvazinin çıkarı içindir. Bütün bunlar Erdoğan ve AKP'nin elinde bulundurduğu gücü ve mevzileri koruma çabasının ürünüdür. Bütün bunlar bizlerin emeğine, ekmeğine daha rahat el konulabilen diydiler.

SURUÇ'TA NELER OLDU?

Suruç'ta bombayı IŞİD patlattı. Bu söz yanlış değil ama yetersizdir. Bombaların patlamasına neden olan, emperyalist-kapitalist sistemin yayılcı-çıkarıcı savaşları, AKP iktidarının gerici çeteleri

besleyen politikaları ve uygulamalarıdır. Kan ve gözyaşı üzerine kurulu, dinci-milietçi demagogilerle beslenen, kitleleri uyutup düzene kanalize eden, birbirine düşmanlaştıran yönetim anlayışıdır. Ve patlayan bombalarda sermaye devletinin sadece politikalarının rolü değil, birebir planlanmasından göz yummasına kadar parmağı da var.

Dönemin Başbakanı Davutoğlu "Elimizde canlı bombacıların listesi var, ama, eylem yapmadan onları tutuklayamayız" dememiş miydi? Suruç'taki katliamdan 3 gün önce Amara Kültür Merkezi'ne canlı bomba saldırısı olacağına dair uyarı yapılmasına rağmen 'emniyet' güçleri hiçbir önlem almıyor. "Suruç ilçesinde yaşanması muhtemel olayların önlenmesi, müessif bir olayın yaşanmaması amacıyla 19 Temmuz 2015 tarihinden itibaren ikinci bir emre kadar kaldırılan emniyet tedbirleri" diye başlayan ve "Görev alan tüm personel meydana gelebilecek canlı bomba saldırıları vb. konulara karşı görev yerlerinde dikkatli, duyarlı ve müteyakkız bulunacaktır" cümlesiyle biten yazılı emir, katliamın alınan tedbirlerle gerçekleştiğinin itirafıdır aslında.

Yani özcesi, tetikçisi IŞİD olan planlı bir devlet katliamıdır yaşanan.

SON BİR YILIN BİLANÇOSU

Son bir yılda gerçekleşen 10'un üzerindeki bombalı saldırıda 300'e yakın insan katledilirken, 1000'i aşkın insan da yaralandı. 10 Ekim Ankara Katliamı'ndan İstiklal Caddesi'ne, Kızılay'dan

Havalimanı katliamına; bombalarla sindirilen, korkuyla yaşayan bir toplum hedefliyorlar.

Her an her yerde bomba patlayacakmış gibi bir ruh hali yaratılmaya çalışılıyor, kalabalık yerlerden uzak durma, hak arama eylemlerine katılmama vb. telkin ediliyor.

Siyasal faaliyete yönelik yasaklamalar saldırı, gözaltı ve tutuklama terörüyle at başı gidiyor. Bomba patlayabilir demagogileriyle adım başı GBT, üst araması ve vur emrini, her türlü polis devleti uygulamalarını devreye soktular.

Bu bombalarla inşa edilen korku toplumu, sermaye düzeninin diğer emperyalist ve kapitalist ülkelerle olan ilişkilerini de şekillendiriyor, koz olarak kullanılmaya çalışılıyor.

Bu politikalar sadece bu topraklarda veya Ortadoğu'da değil, dünyanın dört bir yanında burjuvazinin imdadına yetişiyor. 'Barış' masalarının eldeki kanlı kozu haline geliyor.

Bugün toplumsal muhalefeti bastırılmış, geriletmiş durumdadır. Bugün kanlı gerici yükseliştir. Bu yükseliş çok daha hızlı bir düşüşü doğuracaktır. Kendi sefil iktidarlarının bugününü kurtarmış durumdadır. Ancak gerek baskı karşısında, gerekse de ekonomik kriz ve sömürü karşısında sürekli öfke birikiyor. Savaş ve saldırganlık karşısında, katliamlar karşısında öfke birikiyor. Biriken öfke elbet patlayacak. Bu biriken öfke ancak ve ancak sınıf zemininde, devrimci bir sınıf hareketi ile gerçek kurtuluşun yoluna akacaktır.

Ankara Katliamı iddianamesi kabul edildi

10 Ekim 2015'te Ankara Tren Garı'nda IŞİD tarafından gerçekleştirilen katliama ilişkin hazırlanan iddianame, 12 Temmuz'da Ankara 4. Ağır Ceza Mahkemesi tarafından kabul edildi.

2016/232 sayılı dosya kapsamında, savcı Ramazan Dinç tarafından hazırlanan iddianame, 583 sayfa ve 72 ek klâsörden oluşuyor.

İddianamede Yunus Durmaz, İlhami Balı, Halil İbrahim Durgun ve Yakup Şahin gibi isimler katliamı organize eden

ve gerçekleştirenler olarak yer alıyor.

Katliamda yaşamını yitirenlerle yaralıların aileleri ve avukatlar tarafından iddianamenin iadesi isteniyor. Zira iddianamede sermaye devletinin katliamdaki rolü karartılmaya çalışılıyor.

Katliamın ardından geçen zamanda, saldırıda sermaye devletinin sorumluluğunu ortaya çıkaran rapor ve belgeler bulunmasına rağmen, iddianamede devlete ve devlet görevlilerine ilişkin hiçbir ifade yer almıyor.

“Demokrasi cephesi” çağrıları üzerine

D. Yusuf

“Demokrasi cephesi” Kürt hareketinden ÖDP, TKP ve EMEP’te ifadesini bulan reformist sola, Merdan Yanardağ gibi sol sosyal-demokratlardan Perinçekçi ulusalcı sola, devrimcilik iddiasında bulunan kimi çevrelerden Haluk Gerger gibi aydınlara dek geniş bir kesimin bugünkü en önemli gündemlerinden biri durumunda. Hepsisi de olabildiğince geniş bir “demokrasi cephesi”nin acil ve yakıcı bir ihtiyaç olduğunu dile getirmekte, bu yönlü çağrılar yapmaktadırlar.

Bu geniş cephenin amacı ve hedefini, kimisi Kürt sorununu çözmek ve mevcut devleti demokratikleştirmek, kimileri de mevcut cumhuriyeti kurtarmak ya da kazanımlarını savunmak olarak açıklıyor. Birçok konuda çok farklı görüşlere sahip bu çevrelerin tümünün üzerinde birleştiği ortak bir payda var; dinci-gerici AKP iktidarı, esas olarak da Tayyip Erdoğan karşıtlığı. Sonuçta hedefleri de aynı; AKP faşizmine, onun oluşturduğu koyu karanlığa, toplumun çok geniş bir kesimini adeta isyana teşvik eden zulmüne ve zorbalığına, fakat en çok da Erdoğan’ın “tek adam yönetimine geçit vermemek.” Hiçbiri sınıftan, sınıfsal bir eksenden, sınıf ayrımlarından, bundan kaynaklı farklı çıkarılardan ve çelişkilerden, sınıf mücadelesinden söz etmiyor.

Devrim ise kimilerinin öteden beri sorunu değil, kimilerinin ise kategorik olarak çoktandır gündemlerinden çıkarılmıştır. Bu durumun dolaysız ifadesi olarak ve bundan hareketle, tümü de en geniş bir “demokrasi cephesi”nden yanadırlar. O kadar ki “burjuvazinin AKP’den rahatsız olan bazı kesimleri”nin de cepheye dahil edilebileceğini ileri sürenler bile var aralarında.

ÖDP, Birleşik Haziran Hareketi ve Merdan Yanardağ AKP faşizmine ve karanlığına karşı mücadelede Gezi/Haziran direnişini model olarak öneriyor. Kürt hareketi 7 Haziran ruhunu canlandırmayı, Haluk Gerger ise her vesileyle “halk cephesi” gerekliliğini dile getiriyorlar. SODAP’ı temsilen M. Yılmaz ise, bu konudaki düşüncesini “Kürt Özgürlük Hareketi’nin uzun ve kararlı mücadelesi ve Gezi isyanı, demokrasi yolunda yürümenin umut ve dayanma noktalarıdır” şeklinde açıklıyor.

Kısacası, bugünlerde herkes birlikten, birleşik mücadeleden ve mümkün olan en geniş cephelerden yana. Bu yönde yoğun bir arayış var.

“Demokrasi cephesi” arayışı içindekilerin hiçbiri devrimci bir konuma ve kimliğe sahip değildir. Hiçbiri demokrasi mücadelesini burjuvazinin iktidarını yıkmak ve tüm imkanlarını bunun için seferber etmek perspektifi ile hareket etmemektedir. Bu cephenin AKP’nin yarattığı karanlığı dağıtmak gibi bir şansı bulunmamaktadır.

“DEMOKRASİ CEPHESİ” ARAYIŞI VE KABA OPÖRTÜNİST NİTELİĞİ

Hiç kuşkusuz bu arayışın bir karşılığı var. Dinci-gerici AKP iktidarının toplumu alabildiğine kutuplaştıran ve iç savaşı davet eden politika ve icraatları, adım adım oluşturduğu siyasal düzen, orta sınıf da dahil, toplumun her kesimini rahatsız eden koyu polis rejimi, T. Erdoğan’ın damgasını taşıyan ve emperyalist efendilerini ve TUSİAD oligarklarını dahi rahatsız eden uygulamalar, burjuva cumhuriyete ve onun kuruluşundan kalan kimi kazanımlarına adeta savaş açan, tüm temüllerini hiçe sayan tek adam yönetimi; bunların tümü, bu arayışın nesnel temelini oluşturuyor. Dinci-gerici iktidarın zulmünden ve karanlığından boğulur hale gelen herkeste, “hedefi daralt, cepheyi geniş tut” düşüncesini hakeza bunlar koşulluyor.

Bu düşüncenin ürünü ve ifadesi geniş birliktelikler topluma çekici de gelmektedir. Ne var ki, bu düşünce de bunun ürünü olan bu birliktelikler de baştan aşağı sorunludur. En başta, her birinde farklı biçimde ve farklı düzeyde yankısını bulsa da, burjuvazinin belli kesimlerinden umut beklemeyi ve işbirliğini anlatıyor.

Ki bu, reformisti ve devrimcilik iddiasındaki Türkiye sol hareketinin geçmişten beri yapısal bir hastalığıdır. Küçük burjuva aydınının yenilgi ruh halinin ürünü kaba bir oportünizmin ifadesidir.

Özetle, bu anlayış 1920 ve sonrası dönemde, Şefik Hüsnü ve TKP’sini Kemalist burjuvazinin sol içindeki yankısı haline getiren kaba oportünist politika ve pratiği ile kendisini ortaya koymuştu. Etkisi ‘60’lı yılların sonlarına dek sürdü. TKP ve TİP’le varlığını bu tarihe dek sürdüren bu kaba oportünist gelenekten ancak altmışlı yılların sonunda bir ilk kopuş yaşandı. Ancak bu yapısal bir zafiyetti ve sonraki yıllarda da farklı akımların şahsında ve farklı gerekçelerle varlığını devam ettirdi. Sözelimi, ‘70’li yıllarda AP, MHP ve MSP’den oluşan MC (Milliyetçi Cephe) hükümetlerine karşı “Yıkılsın MC!” sloganı ile kendisini ifade etti. 12 Eylül’ün ilk günlerinde Amerikancı faşist generaller cuntasına karşı Bülent Ecevit’in “Arayış”ı ile buluşmada ifadesini buldu. 12 Eylül askeri-faşist cuntasına karşı demokrasi hedefli mücadelede Ecevit CHP’si ile ittifak savunulmuştu. Bu demokrasi de “Burjuvazili ya da burjuvazisiz bir demokrasi” olarak tanımlanmıştı. TKP’li revizyonistler ise işi hepten arsızlığa vurup ciddi

ciddi Orgeneral Haydar Saltık’ın şahsında “ilerici general” arayışı içine girdiler. Bugünkü gibi “Hedefi daraltmak ve cepheyi geniş tutmak” gerekçesi ile Evren’in damgasını vurduğu “faşist kanat”a karşı bir demokrasi bloku oluşturma çağrısı yapmışlardı.

Bu anlayış, sonraki yıllarda, somut olarak da Özal’lı dönemde “SHP solculuğu” biçiminde tezahür etti. Bu dönem devrimci harekette reformist eğilimin güçlü olduğu bir dönemdi. Bu eğilimi besleyen ise 12 Eylül cuntasının zulmü ve zorbalığı idi. Bu zulmün ve zorbalığın koşulladığı yılgınlık, umutsuzluk, yenilgi ruh hali ve çaresizlikti.

Yeni dönem liberallerinin önce “Kopenhag Kriterleri”ne ve ardından da “AB demokrasisi”ne ilişkin kaba oportünist düşünceleri ve beklentileri sol hareketin bir başka garabetidir. Birçoklarını “AKP solcusu” haline getirmiştir. AKP karşıtları da oportünizmden yakalarını kurtaramadılar. Örneğin geçmişten beri reformizmle ciddi derecede malul olan ÖDP ve Halkevleri gibi çevreler seçimlerde CHP kuyrukçusu olabildiler. Örneğin, Ankara Belediye seçimlerinde AKP adayı Melih Gökçek’e karşı CHP’li Murat Karayalçın’ı desteklediler. Keza

ÖDP, HDP'nin oluşturduğu cepheyi dahi fazla kapsayıcı bulmadı, daha geniş bir birlikten yana olduğunu ileri sürdü. Olmasını istediği ise CHP, en azından onun sol kanadı idi.

Sol hareketin yakasını bırakmayan bu bulaşıcı hastalık, hatırlanacağı üzere, Gezi/Haziran büyük halk hareketi sırasında da nüksetti. Koç grubunun polisle çatışmalarda yaralanan direnişçilere Divan Oteli kapılarını açması, Cem Boynerlerin kimi açıklamaları bu hastalığın depreşmesi için yeterli olabildi. "Limitleri aştı diye" AKP ve Erdoğan'a kızgın olan bu TUSİAD kodamanlarının kimi sözleri ve davranışları oportünist düşüncelerin malzemesi yapıldı yine. AB'nin, esas olarak da Almanya Başbakanı Angela Merkel'in sermaye devletine ve onun dümenindeki dinci-gerici AKP iktidarına temel hak ve özgürlükler konusunda yönelttiği tümüyle ikiye bölünmüş ibaret eleştiriler buna ayrıca güç kazandırdı.

Bu anlayış Kürt hareketinin saflarında, her defasında farklı biçimlerde ve farklı düzeylerde olmak üzere, çok daha kaba yankılar buldu. Örneğin bir dönem TUSİAD'dan ciddi ciddi demokrasi beklendi, Kürt sorununun çözümü umut edildi. Cem Boyner'in Kürt sorununda çözümden yana olduğuna inanıldı. Kimileri Sakıp Sabancı'nın soruna ilişkin raporunu oldukça ciddiye aldı. Dinci-gerici AKP iktidarının bu sorunu çözeceğine ciddi ciddi inanmalarının hikayesi ise biliniyor. Esasen, "devletin Kürt açılımı" ve "çözüm süreci" macerası, bu konuda fazla söze gerek bırakmıyor.

Kürt hareketinin yakın dönemde buna ilişkin kaba oportünist bir politika ve pratiği de 7 Haziran seçimleri sonrasında, yine T. Erdoğan yapımı, koalisyon hükümeti adı altında sahneye konan ortaoyunu sırasındaki tavrı ve pratiğidir. Kürt hareketi bu dönemde tam bir basiretsizlik örneği ortaya koymuştur. AKP'nin iktidara kesin olarak yerleşmek ve iktidarını sağlamlaştırmak amacı ve hedefi çerçevesinde izlediği, tümüyle bir aldatmaca ve oyalamaca olan "çözüm süreci" manevrası karşısında-

ki derin zafiyeti bu sırada da tekrarladı. Tutup, AKP hükümetine iki bakan armağan etti. Onca deneye rağmen tekrarlanan bu tutum, açıkçası bir kusur olmaktan öte bir nitelik taşıyordu. Kürt hareketinin dar anlamda çıkarları bakımından bile fazlasıyla zararlı bir pratikti. Geçmiş yüzyılın başında ilerici ve devrimci partilerin, burjuva hükümetlere bakan vermek şeklinde kendisini ortaya koyan bu türden politika ve pratikleri çok sert biçimde eleştirilerin hedefi yapılmış ol-

duğu, kendi davalarına ihanet olarak nitelenip, kesin biçimde mahkum edildiği bilinmektedir. Her şey bir yana, Kürt hareketi bu yanlışının kefareti sonradan ağır biçimde ödemiştir ve Kürt halkına dönük bugünkü kanlı ve karanlık savaşın şahsında hala ödemektedir.

DEMOKRASİ SORUNU BİR DEVRİM SORUNUDUR

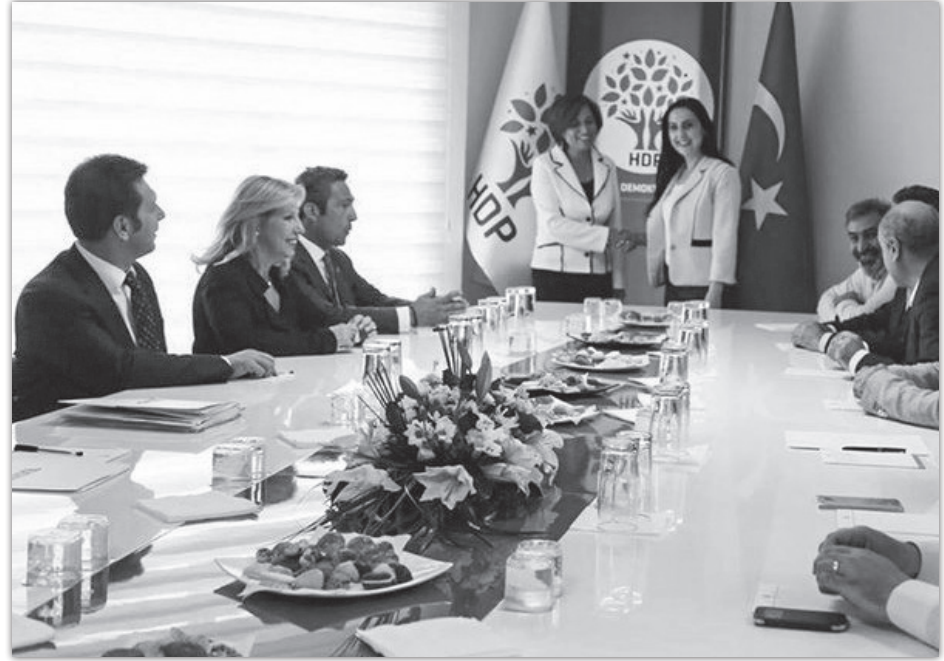
Türkiye sol hareketi sözü edilen kusurlarına rağmen geçmişte daha farklı bir konumdaydı. Örneğin, bakışındaki ciddi kusurlardan bağımsız olarak, demokrasi sorununu bir devrim sorunu, bir iktidar sorunu olarak görüyordu. Hakeza faşizme karşı mücadeleyi de bu perspektifle ele alıyor, yani belli belirsiz devrim hedefine bağlıyordu. Şimdi bakıştan, demek oluyor ki devrimci perspektiften en küçük bir eser kalmamıştır. Kalmamıştır, zira devrimi kategorik olarak gündeminden çıkarmıştır. Zaman içinde, oportünizm halinde yaşadığı yozlaşmanın sonucu olarak, adım adım renksiz, reformist bir kimlik kazanmıştır. Düzen içindeki çatlaklara, bir başka anlatımla burjuvazinin kendi iç dalaşmalarına göre politika yapmak, düzenin şu ya da bu kurumuna yaslanmak, şu ya da bu hususta onlardan umut beklemek, bu kaba oportünizmin karakteristik özelliğidir. Yeri geldiğinde '71 Devrimci Hareketi'nin devamı olduklarını söyleyen ve hala bunun rantını yiyen, reformizm, darbecilik ve parlamentarizmden bir ilk kopuşun temsilcileri oldukları ile övünen dünün kimi devrimci partileri gerisin geri eski adreslerine, daha açık bir ifade ile TİP'in kaba oportünist-parlamentarist çizgisine geri dönmüşlerdir.

'71 Devrimci Hareketi'nin devamı olduklarını söyleyen; reformizm, darbecilik ve parlamentarizmden bir ilk kopuşun temsilcileri oldukları ile övünen dünün kimi devrimci partileri eski adreslerine, TİP'in kaba oportünist-parlamentarist çizgisine geri dönmüşlerdir.

Çünkü onun sayesinde iktidara taşınmış olup her şeye rağmen onun desteği ile hala iktidardır. Demek oluyor ki AKP iktidarı aynı zamanda emperyalizmin desteklediği iktidardır. Tam da bu nedendir ki AKP'ye karşı mücadele emperyalizme ve işbirlikçi burjuvaziye karşı mücadeleden ayrılmaz. "Hedefi daraltmak" gerekçesiyle bu perspektiften kopulamaz. Haliyle, AKP karşıtlığı ile sınırlı bir programın savunucusu olunamaz.

Sonuç olarak, demokrasi soru-

AKP her şeyden önce bir sermaye gücü ve iktidarudur. Burjuvazinin belli bir kesimiyle bir yakınlığı olsa da o tümünün iktidarudur. Zaman zaman yaşanan sorunlara rağmen, TUSİAD'ı ve MÜSİAD'ı ile tümü tarafından desteklenmektedir. Bu iktidar, aynı zamanda bugüne dek emperyalizme hizmette hiç kusur etmemiştir.

nu devrim sorunudur. Lenin'in oldukça yalın sözleri ile, demokrasi sorunu "Proletaryanın, burjuvazinin devrilmesini ve kendi zaferini hazırlamak üzere, bütün demokratik kurumları ve özelemleri kendi sınıf savaşımında **seferber etmesidir.**"

Bir bütün olarak burjuvazinin ve arkasındaki emperyalizmin iktidarını, yani sermaye devletini dümenindeki dinci-gerici AKP iktidarı ile birlikte devirmeyi kapsamayan bir anlayış ve eni sonu AKP karşıtlığı ve esasta da T. Erdoğan karşıtlığı ile daraltılmış bir demokrasi mücadelesi ise, niyetlerden bağımsız olarak burjuvazinin şu ya bu kanadı ile mesaiye kapı aralar. Ucu sınıf işbirliğine, kapitalist hükümetlere bakan vermeye ya da tarihsel tecrübelerin de gösterdiği gibi, burjuva demokrasinin basit bir eklentisi olmaya açıktır. Bu ise bu anlayışın en sakıncalı tarafıdır.

"HALK CEPHESİ" ÖNERİSİ VE TARİHSEL TECRÜBELERİN GÖSTERDİKLERİ

"Demokrasi cephesi" arayışlarının bir başka kusuru da faşizme karşı mücadeleyi yanlış ele almalarıdır. Faşizme karşı mücadeleyi devrim hedefine bağlamamalarıdır. Burjuvazinin iktidarını devirmeyi değil, andaki yönetim biçimini değiştirmeyi yeterli görmeleridir. Yani, faşizmin yerine burjuva demokrasisi... 1920'li yıllardan '60'lı yıllara dek TKP ve TİP geleneğince savunulan anlayışın bu geleneğin tasfiyesi ile sonuçlandığı biliniyor. "Yıkılsın MC" diyenlerin ateşli Ecevitçiye dönüşmeleri, bir başka veridir. Ordu vesayetine son vermek adına birilerinin AKP solcusu olması bir başka örnektir. Örnekler çoğaltılabilir.

Faşizme karşı burjuva demokrasisi için mücadele etmek olarak kendisini ifade eden ve "halk cephesi" taktiği olarak kodlanan bu anlayışın, yıkıma uğrayan geçmiş komünist harekete pahalya mal olduğu bilinmektedir. Tam da burada tarihsel deneyimleri anımsamak ve anımsatmak yararlı olacaktır.

"İki savaş arası dönemde Avrupa'da

faşizm, burjuvazinin kontrol edemediği işçi hareketine ve sosyal devrim tehlikesine bir tepkisi oldu. Fakat tam da bu olgu sayesinde, tarih devrimci işçi hareketine acı bir oyun oynadı. Faşizme karşı mücadele adına devrimci işçi hareketinin burjuvazi karşısındaki net konumu zaafa uğradı. Faşizme karşı 'halk cephesi' Avrupa burjuvazisinin kendi devrimci işçi hareketi üzerinde ideolojik-politik bir etki sahası yaratması sonucunu doğurdu. İkinci Dünya Savaşı'nın kendine özgü karakteri de aynı şekilde, faşist kamp dışında kalan Avrupa burjuvazisine, Alman burjuvazisiyle emperyalist hesaplaşmasını 'faşizme karşı demokrasi mücadelesi' olarak sunma ve bu yolla işçi sınıfını önemli ölçüde kendi yedeğine alma naağı sağladı.

Dünya komünist hareketi adına izlenmekte olan taktikler ise bunu fazlasıyla kolaylaştırdı. Daha da kötüsü, ikinci emperyalist savaş döneminde birçok ülkede faşizme karşı mücadelenin esas yükünü omuzlayan, bunun doğal sonucu olarak da savaştan hayli güçlenmiş olarak çıkan Batı Avrupa komünist partileri, bu güçlerini savaş sonrası dönemde kapitalist düzenin onarımı ve yeniden oturması doğrultusunda kullanmak gibi utanç verici bir tarihsel-siyasal rol oynadılar." (H. Fırat, Dünya, Ortadoğu ve Türkiye, s. 31, Eksen Yayıncılık.)

SON SÖZ YERİNE

Gerçek şudur ki, "demokrasi cephesi" arayışı içinde olanların hiçbir devrimci bir konuma ve kimliğe sahip değildir. Hiçbiri demokrasi mücadelesini burjuvazinin iktidarını yıkmak ve tüm imkanlarını bunun için seferber etmek perspektifi ile hareket etmemektedir. Dolayısıyla nedenli geniş tutulursa tutulsun AKP karşıtlığı ile sınırlanmış bu cephenin AKP'nin yarattığı karanlığı dağıtmak ve güç dengelerini değiştirmek gibi bir şansı bulunmamaktadır. Bir kez daha, devrimin potansiyellerini verili düzenin çatlakları içinde eritmek gibi uğursuz bir rol oynayacaktır.

Suriyelilere vatandaşlık verilmesi üzerine

Sınıfımız sınıf bilinçli olsaydı ve devrimci özellikler taşıyaydı Suriyeli emekçilere şunu diyebilirdi: "Emekçi kardeşim sen asla benim düşmanım olamazsın. Biz bu sıkıntılarla yüz yüze bırakan sermaye sınıfına karşı birlikte hareket edelim."

Geçtiğimiz hafta işçi sınıfının ve halkın diğer kesimlerinin en çok konuştuğu konu Suriyelilere vatandaşlık verilecek olmasıydı. Kendi çalıştığım fabrikada ve bölgede işçilerin de en çok konuştuğu konu buydu. Bu tartışma başlangıçta tabii ki de egemenlerin sunduğu biçimde tartışıldı; yani Suriyelilere vatandaşlık verilsin mi verilmesin mi, şeklinde.

Bir kere bu soruya evet ya da hayır şeklinde verilecek cevap, Suriyelilerle, özellikle bugün bir parçamız olmak üzere olan Suriyeli işçilerle aramıza düşmanlık ekmekten ya da devletin ve patronların çıkarları doğrultusunda kullanılan Suriyelilerin insanlarımızda yarattığı belli haklı kaygılara duyarsız kalmaktan başka bir sonuç vermeyecektir.

Durum az çok ortadadır. Emperyalistlerin, TC devletinin, AKP'nin bizzat yöneticiliğinde Suriye'nin içi karıştırılmış, baskıcı rejim ve katliamcı çeteler arasında kalan halk göç etmiştir. Kendi keyfinden bu topraklara gelmemiştir Suriyeli insanlar. Ülkelerinden kaçarken ve kaçtıktan sonra denizlerde boğulmuş, açlıkla, tecavüzle karşı karşıya kalmış, diğer ülkelerin patronları tarafından ucuz işgücü olarak görülmüş, üstüne bir de kimliğinden dolayı dışlanmışlardır.

Dolayısıyla kim hangi kaygıyı duyarsa duysun bunun suçlusu ilk elden Türkiye'de yaşayan Suriyeliler de-

ğil, emperyalistler ve işbirlikçileridir. Ülkemizdeki ulusalcı, milliyetçi ve dinci görüşlerin etkisinde kalan kesimler ve onun örgütlü güçleri bir kez daha halkı birbirine karşı kışkırtma suçunu işlemektedir. Çünkü bu kesimler bazen AKP'den önce, bazen AKP ile birlikte Suriyelilere karşı düşmanca bir tutum sürdürmekte-dirler.

İŞÇİ SINIFI CEPHESİNDEN VATANDAŞLIK MESELESİ

Konu çok daha genişletilebilir fakat ben daha çok işçi sınıfının bu olaya nasıl baktığından ya da nasıl bakması gerektiğinden bahsetmek istiyorum. Kim ne derse desin bu konuyu en fazla işçi sınıfı konuştu. Kendi çalıştığım fabrikada da böyle oldu. AKP'nin politik etkisi altındaki kesim dahi -ki bu kesim işçi sınıfının çoğunluğunu oluşturmaktadır- cepheden "vatandaşlık verilmesin" fikrini savundular. Hatta bir kısmı sosyal medyadan yürüyen Suriyeli karşıtı hareketten etkilenerek, fikren de olsa Suriyelilere düşmanlık besleyen tutum içerisine girdiler. Suriyelilere vatandaşlık verilmesinin kendi işsizliğini arttıracığını ve ücretleri düşüreceğini bilen bu kesim daha çok da kendi günlük çıkarlarını her şeyin üstünde tutup vatandaşlık verilmesine karşı çıktı.

Fakat unuttuğu şey şuydu: Kendisi

Suriyelilerden önce de kötü koşullarda çalışıyordu ve kendisini ezenlere karşı bir mücadele yürütmüyordu. Sınıf bilinçli bakamayan, şu son birkaç ay içinde hükümetten ve patronlardan kazık üstüne kazık yiyen ve bunu sineye çeken bir sınıftan başka türlü bir şey de beklene-mezdi. Oysa sınıfımız sınıf bilinçli olsaydı ve devrimci özellikler taşıyaydı Suriyeli emekçilere şunu diyebilirdi: "Emekçi kardeşim sen asla benim düşmanım olamazsın. Biz bu sıkıntılarla yüz yüze bırakan sermaye sınıfına karşı birlikte hareket edelim."

Suriye halkına bu zulmü çektiren, bizim ülkemizde de dahil savaşın bedelini emekçilere ödetenler bellidir. Emperyalist cepheden bunlar ABD, İsrail, Rusya olurken, ülkemizdeki suçlu ise TC devleti, AKP ve bir bütün olarak sermaye sınıfıdır. Dolayısıyla bunları hedeflemeyen bir söylemin çarpık ve eksik olması kaçınılmazdır. Emekçilere "vatandaşlık verilsin ya da verilmesin" tartışması üzerinden asla gitmemeli, savaşın gerçek sorumlularını gösterip onlara karşı mücadeleyi örgütlü bir şekilde büyütmeyi önermeliyiz. Ayrıca nerede doğarsak doğalım hangi milliyetten olursak olalım biz dünyadaki işçi sınıfının bir parçasıyız ve olaylara bu sınıfın çıkarları içerisinden bakmalıyız demeliyiz.

OSTİM'DEN BİR İŞÇİ

Mehmet Yamaç'tan mektup

Hasta tutsak Mehmet Yamaç, Kürt halkına yönelik sürdürülen kirli savaşta, sosyalist basın üzerindeki baskılara ve devrimci tutsaklara yönelik saldırılara karşı 30 Nisan'da bedenini ateşe vermişti.

Bir yakınına gönderdiği mektubunda sağlık durumuna ilişkin bilgi veren Yamaç, şunları ifade etti: "...Ben Kürt halkına karşı yürütülen imha operasyonlarını, sosyalist basına yapılan baskıyı, hasta tutsakların tedavi ve sevk haklarının gasp edilmesini, son dönemlerde hapisanelerde yapılan keyfi sürgünleri, hak gaspları ve kamera dayatmalarını protesto etmek için, 30.04.2016 tarihinde bedenimi ateşe verdim. Bu zulme karşı, bir devrimcinin ateşle semaha duruşudur. Bu duyan sağırın, gören körlerin, vicdanı nasırlaşanların vurdumduymazlığına bir haykırıdır. Benim bedenimde sağ bacağım da dize kadar, sol bacağım da kalçaya kadar 3. derecede; avuçlarının içinde, kollarım ve sırtımda 1. ve 2. derecede yanıklar oluşmuştu. Avuçlarımın içi, kollarım ve sırtım 1. ve 2. derecede yanıklar olduğu için çabuk iyileştiler. Ama özellikle sol bacağım da hasar fazla. Doktorlar bacaklarımın iki yılda ancak düzeleceğini söylüyorlar. Hastanede birçok ameliyat geçirdim."

Yamaç, en temel ihtiyaçlarını karşılayamadığı için Hasan Yıldız'ın refakatçi olarak yanına geldiğini belirtti.

İlhan Çomak yine tahliye edilmedi

22 yıldır "örgüt üyeliğinden" tutuklu olarak yargılanan İlhan Çomak, 13 Temmuz'da görülen duruşmada da tahliye edilmedi. Duruşmada 1994 yılında işkenceyle Çomak'ın ifadesini alan polis Umut Karabay ifade verdi. Karabay ifadesinde olayı hatırlamadığını iddia ederek, Çomak'ın kendi iradesiyle ifade verdiğini öne sürdü.

Çomak'ın avukatlarının kovuşturmanın genişletilmesi ve delillerin yeniden değerlendirilmesi talebi reddedilerek dava karar verilme üzere 28 Eylül'e ertelendi.

İlhan Çomak İstanbul Üniversitesi Coğrafya Bölümü'nde okurken tutuklanmış ve ağırlaştırılmış müebbet cezası almıştı. AİHM'in yeniden yargılama kararı ve Çomak'ın tahliye talepleri sürekli reddedilirken yargılamanın yeniden başlaması 6 yıl sürmüştü.

Cehennemi cennete çevirmek için: Birlik!

“Çukurovam,
Kundağımız, kefen bezimiz
Kanı esmer, yüzü ak.
Sıcağında sabır taşları çatlar,
Çatlamaz ırgadın yüreği.”

(Yalnız Değiliz)

Ahmed Arif Çukurova sıcağını ve ırgatını böyle anlatır şiirinde. Şairin bu şiiri yazdığı '50'li yıllardan bu yana aslında Çukurova'da değişen tek şey artık daha fazla sanayi ırgatlarının olması ve bununla beraber tarla sıcağının üzerine 20-25 derece sıcaklık ekleyebileceğimiz fabrika sıcaklığıdır...

Çukurova'da yaz geldi mi çoğu insan Toroslara doğru yaylaya gider; bölgede eski bir Yörük geleneğidir. Çoğu insan dediğim, toplumun çoğunluğu değil, geçimini idame ettirmek için fabrikalarda çalışanların dışındaki çoğunluktur. Öyle ki 16.30-00.30 vardiyasına gitmek için sokaklardan servis noktasına doğru yürürken saat 15.00 sularında sanki kent terk edilmiş gibi bir hava vardır. İnsanın içinden ister istemez; “Galiba herkes yaylaya gitti de bir tek işçiler kaldı bu cehennemde” gibi bir düşünce geçiyor.

Bu düşüncelerle beklerken asfalttan çıkan buhar eşliğinde servis geliyor. İşçilerin suratında belirgin bir keyifsizlik hakim, herkes suskun dışarıyı seyrediyor yol boyu. Biraz sonra servis kırmızı ışıkta duruyor. Tam karşımadaki parkta, ortasında fiskeye olan havuza atlayan sokak köpekleri serinledikten sonra ağaçların altında uzanıyorlar. Yanımdaki işçi acı bir tebessümle bana onları gösteriyor kafasıyla:

“Köpeklerdeki keyfe bak!”

Biraz sonra fabrikanın kapısında. Servislerden ardi ardına işçiler iniyor. Sıcağın altında kartlarımızı okutmak için sıraya giriyoruz yüzlercemiz. Kimi sinirli küfrediyor, kimi suskun sigarasını içiyor, kimi yanındaki işçiyle sohbet ediyor:

“Ne bayramı gardaş ya... Çarşıya incek cesaret mi var; her şey ateş pahası, ancak çocuklara şeker aldık evde oturduk.”

Kapıdaki curcuna bittikten sonra ağır ağır bölümlere dağılıyoruz. Soyunma odasının kapısında sabah vardiyasından çıkan işçilerin, üzerlerini değişmesini bekliyoruz. Çünkü alan yetersiz, ancak 40-45 kişinin sığabileceği bu soyunma odasında 75-80 işçi giyiniyor. Tavani basık, içerisi havasız, keskin bir ter ve buna karışan bir makine yağı kokusu, ayakla-

Biz işçilerin tek kurtuluşu fabrikalarımızda birliğimizi kurarak, sınıfa karşı sınıf bakışıyla mücadele etmekten geçer. İşte bunu gerçekleştirdiğimiz zaman ne Çukurova ne de bu ülkenin herhangi bir yeri işçiye cehennem patrona cennet olacak....

rımızın altı yapış yapış yağ... Vardiyadan çıkan arkadaşlarla selamlaşıyoruz, hepsinin suratları sıcaktan kızarmış ve demir tozunun karartısı kalmış. Demir tozunun bir bölümü akan terle beraber boyunlarında ve sakallarında birikmiş. Ayaklarını sürüye sürüye geliyorlar:

“Öldük gardaş, valla saat 4'ü zor etik, bu ne sıcaktır öyle ya!”

Giyinenler çıkışa doğru yöneliyor:

“Hadi kolay gelsin size.”

“Eyvallah, iyi istirahatler.”

Ve bizim mesai başlıyor, gürültüler eşliğinde; vinç sesi, demir sesi, makine sesleri, arada boğuk boğuk bağrışmalar. Sanki cephede savaştayız. İçerisi beten sıcak, adeta bir fırının içindeyiz. Galvaniz havuzunun üstünde sıcaklığı gösteren ekran duruyor: 490 derece... Dışarı 40 derece ise içerisi 60 derece... Arada bir üzerimizdeki fabrikanın tişörtlerini çıkarıp sıkıyoruz. Sırlıklam ter akıyor işçilerden. Patronların serinlemek için yüzükleri lüks havuzlarda bu ter var işte! Ter gözümüzü yakıyor, silmek istiyorsun ama ellerin simsiyah demir tozuyla kaplı. Ya da bir bez kullanıyorsun, fakat zaten bir saat sonra o da demir tozu doluyor; yüzünü sildikçe, yapışan demir tozu zımpara gibi suratını aşındırıyor, canın yanıyor. Demir tozuyla beraber demir kancalardan damlayan asit vücudunda sanki binlerce karınca varmış da kemiri-

yor hissi veriyor. Bu esnada usta başının iğrenç sesi kulaklarını tırmalıyor:

“Hadi acele edin iki saat oldu bir kapağı dolduramadınız...”

İşçiler kendi aralarında küfür etmeye başlıyorlar. Kollar yaradan iltihaplanıyor, bazen kanıyor. Kan! Geçen aylarda çatıdan düşüp ölen işçi geliyor insanın aklına; kulaklarından ve ağızından kan gelmişti. Patronlar bu yaz sıcağında havuz başlarında kan kırmızısı şaraplarını yudumlıyor. O şaraba kırmızı rengini veren işte bizim kanımız. O zaman da işçiler böyle küfür etmişti öfkeyle...

Mesai bitiyor, ayaklarımızı sürüye sürüye lavabolara gidiyoruz. Her zamanki gibi sabun bitmiş, suyla temizlenmeye çalışıyoruz. Az önce gündüz vardiyasından çıkan işçilerin görünümünü biz alıyoruz bu sefer, bütün işçiler birbirine benziyor. Ve gece vardiyasına gelen işçilerle selamlaştıktan sonra, yine o leş gibi kokan soyunma odasına giriyoruz. Üzerimizi değiştikten sonra çıkış kapısına doğru yürüyoruz. Arkamızdan bir arkadaşın sesi geliyor;

“Gardaş sabah olur mu?”

Gülümsüyoruz: “Olur olur, hadi gene iyisiniz, güneşi ilk siz göreceksiniz.”

Yorgun argın çıkış kapısına doğru yürüyoruz. Kartları okuttuktan sonra servislere biniyoruz. İşçiler yorgun yorgun homurdanıyor. Biliyoruz bugün bu

homurdanmalar yarın çığlığa ve sloganlara dönüşecek. Peki bizim alın terimizle servetlerine servet katıp günlerini gün edenler biliyor mu? Bizim kanımızla beslenen kan emici asalaklar biliyor mu? Bilseler de bilmeseler de bunu somutta görecekler! Biz Çukurova'nın sıcağında yanıyoruz, evet, ama onlar yarın işçilerin yaktığı direniş ateşinde yanacaklar. İşte o zaman onların vücutlarından soğuk terler akacak.

Biz işçilerin tek kurtuluşu fabrikalarımızda birliğimizi kurarak, sınıfa karşı sınıf bakışıyla mücadele etmekten geçer. İşte bunu gerçekleştirdiğimiz zaman ne Çukurova ne de bu ülkenin herhangi bir yeri işçiye cehennem patrona cennet olacak....

Servis gecenin karanlığında ilerlerken bitkin düşen işçiler uyuyor. Biraz sonra servis bir işçiyi indirmek için duruyor. Hışırtıyla beraber gözümü açıyor, etrafıma bakıyorum inebileceğim noktaya varmış mıyım diye. Servisin durduğu yerin karşısındaki bir direğin üstünde bir pul... Sokak lambasından süzülen ışıkla aydınlanan pulun üzerinde bizim özlemimiz yazıyor:

“Metal Fırtına Yol Gösteriyor...”

İŞÇİLERİN BİRLİĞİ

SERMAYEYİ YENECEK!

METAL İŞÇİLERİ BİRLİĞİ

ÇUKUROVA'DAN BİR METAL İŞÇİSİ

Dolmabahçe Direnişi 48. yılında...

Anti-emperyalist mücadele bayrağını yükseltelim!

Akın var
güneşe akın!
Güneşi zapt edeceğiz
güneşin zaptı yakın!*

'68 gençlik hareketi adeta anti-emperyalist mücadele ile özdeşleşmiştir. Politik bakış açısındaki tüm zayıflıklara rağmen '68 kuşağı emperyalizmin ülkedeki egemenliğine ve köleleştirme politikalarına karşı duyduğu öfkeyi örgütlü ve eylemli süreçlerle dışa vurmayı başarmıştır. Bu eylemli süreçlerin öne çıkanlarından bir tanesi de 15-18 Temmuz'da 6. Filo'ya karşı gerçekleşen Dolmabahçe Direnişi'dir. Dolmabahçe Direnişi'nde İTÜ yurdunda kalan Hukuk Fakültesi öğrencisi Vedat Demircioğlu polislerin yurda gerçekleştirdiği baskın sırasında 2. kattan atılmış, komaya giren Demircioğlu birkaç gün sonra hayatını kaybetmiştir. Polislerin Demircioğlu'nu komaya sokması eylemleri ateşlemede önemli bir rol oynamıştır.

GENÇLİK 6. FİLO'YA KARŞI!

Dolmabahçe Direnişi öncesinde gençlik, işçi hareketi ile birlikte anti-emperyalist mitingler yapmış, İstanbul'a gelen 6. Filo'ya karşı açlık grevine girmiş, Türkiye'nin NATO'ya girişini protesto etmek için mitingler ve "İstanbul'da NATO'ya hayır!" Haftası gibi etkinlikler düzenlemiştir. 1968 Haziran'ına gelindiğinde ise parasız, bilimsel eğitim ve öğrencilerin yönetime katılması, söz ve oy hakkı sahibi olması talebiyle üniversitelerde "Haziran İşgalleri" yaşanmıştır.

Gençlik hareketi açısından böyleleri hareketli süreçlerin yaşandığı bu dönemde 6. Filo'nun tekrardan

İstanbul'a geleceği haberinin alınması üzerine gençlik örgütleri 15 Temmuz'da bir araya gelerek "eğitim kurulu" oluşturdular. Böylece 6. Filo şahsında emperyalizme karşı kendiliğinden değil, örgütlü bir tepkinin oluşturulması amaçlanıyordu. Sermaye devletinin bu hazırlığa yanıtı eylem için yapılan hazırlık toplantısına saldırmak ve 11 kişiyi gözaltına almak oldu. Ancak bu saldırı gençliği engelleyemedi. Ertesi gün Dolmabahçe'de planlanan eylem yapıldı, protesto 17 Temmuz'da da devam etti.

"KARDEŞİMİZİN KANINI TAKİP ET"

17 Temmuz akşamı Dolmabahçe'deki eylemlerin ardından Gümüşsuyu'ndaki İTÜ yurdunda çekilen öğrencilere polis saldırmış, çıkan çatışmada 47 kişi yaralanırken 30 kişi de gözaltına alınmıştır. İşte bu çatışma sırasında Vedat Demircioğlu da polis tarafından pencereden atılmış ve komaya girmiştir.

18 Temmuz'a gelindiğinde, Demircioğlu'nun polisler tarafından komaya sokulması öfkeyi arttırmıştı. Yurt avlusuna iki taşın arasına "Kardeşimizin kanını takip et" yazılı döviz konulmuştu. Yurt avlusuna toplananlar dövizin ardından kan izlerini takip ederek Demircioğlu'nun pencereden atıldığı yere geliyordu. Kulaktan kulağa saat 12.00'de Dolmabahçe'ye yürüneceği dolaşıyordu. İşte bundan sonra Amerikan askerlerinin Dolmabahçe'de denize atıldığı direniş gerçekleşmiştir.

Yurt binasından önce Taksim Anıtı'na yürünmüş, burada konuşmalar yapılmıştı. Eylem tertip komitesinin niyeti eylemi Dolmabahçe'ye taşımadan Taksim'de bitirmektir. Ancak komite-

nin eylemi Taksim'de bitirme çabaları "Dolmabahçe'ye, Dolmabahçe'ye!" sloganları ile karşılanmış, toplanan kitlenin gerici tutumunu aşan bir refleks sergileyerek Dolmabahçe'ye yürümüştür.

AMERİKAN ASKERLERİ DENİZE ATILDI

Dolmabahçe'de gerçekleşen direniş 7 saati aşkın süre devam etti. Dolmabahçe'de toplanan öğrencilere halk da katılmıştı. Amerikan askerleri denize atılıyor, kamyonlarla gelen Amerikan malzemeleri yakılıyordu. Emperyalizme duyulan öfkeyle gerçekleşen bu direniş ancak polislerin azgın saldırısı ile sonlandırılabilirdi.

Demircioğlu'nun komaya sokulması ve 6. Filo'ya duyulan öfkenin dinmemesi ile birlikte 20 Temmuz'da Fikir Kulüpleri Federasyonu (FKF) Beyazıt Meydanı'nda "Barış için emperyalizmle savaş" mitingi kararı aldı. Ancak bu eylem gençliğin devrimci enerjisini pasifize eden bir eylem olarak değerlendiriliyordu. FKF'ye üye gençler dahi mitingi "Beyazıt Meydanı'nda laf devrimciliği" olarak tanımladılar.

24 Temmuz'a gelindiğindeyse Vedat Demircioğlu'nun komadan çıkamayıp hayatını kaybetmesi sonucu sermaye devletinin tüm engelleme çabalarına karşı anma törenleri düzenlendi. Gençlik örgütleri Demircioğlu'nu anmak için kendi eylem çizgilerinde kitlesel

eylemler, sembolik cenaze törenleri düzenlediler.

Kuşkusuz 6. Filo'nun Dolmabahçe'ye gelişi ile başlayan eylemli süreç hem politik hem de pratik açıdan pek çok zaaf içeriyordu. Kemalizm'le henüz hesaplaşmamış gençlik hareketinin öne çıkarttığı slogan ve söylemlerde ulusalcı bakış açısı öne çıkıyordu. Eylemlere öncülük eden TİP'in etkisindeki FKF parlamentarizmden, milli demokratik devrimi savunan Devrimci Öğrenci Birliği ise "askeri darbe"den medet uman bir çizgideydi. Henüz devrimci bir kopuş yaşamamış gençlik hareketinin ufkunu da bu düzen içi çözüm yollarından medet uman bakış açıları yönlendiriyordu. Ancak yaşanan süreçler bir bakıma devrimci gençlik hareketi adına okul işlevi gördü. Gençlik eylemli süreçler içerisinde gerici tutumları mahkum etmeye, devrimcileşmeye başladı. İşte tam da bu sebeple tüm eksik yanlarına rağmen emperyalizme karşı örgütlü bir tepki gösterilmesi açısından 15-18 Temmuz direnişi anti-emperyalist mücadele tarihi açısından önemli bir yerde duruyor.

* Vedat Demircioğlu'nun polisler tarafından komaya sokulmasının ardından Dolmabahçe'ye gerçekleştirilen yürüyüş sırasında gençlik hep birlikte Nazım Hikmet'in "Güneşi içenlerin türküsü" şiirini okuyordu.

Kaynak:

Ali Yıldırım, FKF, DEV-GENÇ Tarihi (1965-1971), Belgelerle Bir Dönemin Serüveni, Genişletilmiş 2. Basım, Doruk Yayınları.

